

Greg ILES

Druhý díl
žhavé trilogie

STROM KOSTLIVCŮ

TALPRESS

Strom kostlivců

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Greg Iles

Strom kostlivců – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

STROM. KOSTLIVCŮ

drubý díl trilogie

Greg Iles

TALPRESS

Copyright © 2015 by Greg Iles
Translation © 2020 by Helena Dvořáková
Cover © 2020 by Martin Zhouf
“A Change Is Gonna Come” Written by Sam Cooke. Published by ABKCO Music, Inc.
Used by permission. All rights reserved.

This book is a work of fiction. References to real people, events, establishments, organizations, or locales are intended only to provide a sense of authenticity, and are used fictitiously. All other characters, and all incidents and dialogue, are drawn from the author’s imagination and are not to be construed as real.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-719-7735-3 tištěná kniha
ISBN 978-80-719-7752-0 e-kniha

Věnováno
Caroline Hungerford Ilesové

*Musím se naučit přijmout fakt, že mám víc štěstí,
než si zasloužím.*

– Jane Austenová, *Anna Elliotová* (parafrázováno)

*Cílem člověka je poznání, jedno však netuší.
Netuší, zda ho to poznání spasí, či zahubí.*

– Robert Penn Warren, *Všichni královi muži*

PROLOG

Zvláštní agent John Kaiser stál u okna „taktické místnosti“ FBI v hotelu River Bend a upřeně hleděl na světla Natchezu, jež poblikávala vysoko nad temnou hladinou řeky Mississippi. Po více než hodinovém vnitřním boji se rozhodl využít pravomoci, kterou mu nabízel Patriot Act, a podnikl krok, jenž by za jakýchkoliv jiných okolností byl považován za neoprávněné vniknutí do počítačů nezávislých novin a porušení ústavy. Bylo to těžké rozhodování. Dobře si uvědomoval, že kdyby se o tom, co udělal, dozvěděla jeho manželka – oceňovaná reportérka a válečná fotografka –, dočkal by se od ní jednoznačného odsouzení. On však nemohl jednat jinak. Zhoršující se situace vyžadovala, aby překročil Rubikon. Vstal tedy tiše z postele, a aniž by vyrušil svou ženu, proklouzl chodbou do místnosti, kde u počítačů napojených přes zabezpečený satelit na vysokorychlostní datovou síť ve Washingtonu seděli dva technici FBI.

Tohle je Jih, přemítal Kaiser, zatímco pozoroval zářová světla řady nákladních člunů, jež pozvolna proplouvaly ohybem řeky, aby zamířily na jih k Baton Rouge. *Opravdový Jih*. Po sedmi letech působení v New Orleansu pochopil, že tohle město – ač čistě geograficky vzato jižanské – je ve skutečnosti ostrovem s vlastní jedinečnou identitou: bývalá francouzská država, silně katolická, mnohonárodnostní, překypující radostí a bolestí zároveň, až do morku kostí prolezlá korupcí. Jakmile jste se však vydali z New Orleansu směrem na sever, měli jste možnost poznat pravý, nefalšovaný Jih. Protestantské území, kde vládl morální absolutismus a přísné puritánské zákony, kde nad hříšníky visela hrozba pekelných muk a kde vše bylo buď dobré, nebo zlé, černé, nebo bílé – nic mezi tím prakticky neexistovalo.

Natchez, tyčící se vysoko na útesu, byl, dalo by se říct, takový menší bráška New Orleansu. I když již ztratil mnoho ze své někdejší otevřenosti a kosmopolitismu, stále ještě představoval enklávu svobody a tolerance uprostřed ortodoxního bavlnářského venkova. Natchez kdysi býval hlavním městem zdejšího bavlnářského království a nenávisť, která sto let po občanské válce doutnala v okolních polích, nakonec zamořila i samotné město a v jeho ulicích se začala šířit smrt. V okruhu necelých padesáti kilometrů kolem Natchezu došlo jen od šedesátých let minulého století k více než tuctu vražd,

jež dosud nebyly vyřešeny. A dvakrát tolik bylo těch, jež sice oficiálně vyřešeny byly, nicméně úpěnlivě volaly po důkladnějším prošetření.

Kaiser přitiskl dlaň na chladnou okenní tabuli a přes zamlžené sklo dál sledoval světa říčních člunů. Cílem rozsáhlé federální akce, již tady v Concordia Parish před dvěma dny spustil, bylo vyřešit některé z odložených případů vražd a zachránit život hrdinnému reportérovi, nikoliv rozplést nejtemnější souvislosti atentátu na Kennedyho. Avšak přesně v takové situaci se čtyřicet hodin po svém příjezdu do tohoto nevstřícného, bojovně naladěného okrsku ocitl.

Že by několik, dlouhá léta nevyřešených rasově motivovaných vražd, k nimž došlo v tomhle zapomenutém koutě Jihu, bylo klíčem k největšímu neobjasněnému případu americké historie? Soudě podle toho, co zjistil v posledních dvanácti hodinách, to nemohl vyloučit. Texas koneckonců sousedil s Louisianou a Dallas byl v roce 1963 baštou reakčního konzervatismu, takže těmi, kteří Kennedyho nenáviděli, se to v něm jen hemžilo. Za ještě znepokojivější pak považoval fakt, že Dallas se v té době nacházel pod feudální nadvládou neworleanského mafiánského bosse Carlose Marcella. Snaha najít spojení mezi Marcellem a Dealey Plaza nepřinesla celá desetiletí žádné ovoce. Dnes se ale objevily nové důkazy, které rozkryly věrohodně znějící plán Dvojitých orlů, jehož cílem bylo zavraždění Roberta Kennedyho v dubnu 1968, a rovněž i kroky zakladatele této skupiny svědčící o jeho spoluúčasti na atentátu v roce 1963. O vazbách mezi určitými Dvojitými orly a Carlosem Marcellem věděl Kaiser už dávno. A přestože nedokázal vysvětlit proč, cítil, že brzy bude mít v rukách dosud chybějící důkaz, který definitivně spojí Marcella s mrtvým prezidentem.

Nyní, když dal souhlas k proniknutí do počítačových serverů natchezského Examineru, musel Kaiser vyřešit dilema, kolik informací postoupit dál do Washingtonu. Tři měsíce po úderu hurikánu Katrina pracoval prakticky úplně samostatně, což mu nesmírně vyhovovalo. Naprostý kolaps základních služeb – obzvlášť rozklad neworleanské policie – vyvolal chaos, který na americké půdě neměl obdoby. A Kaiser, veterán závěrečné fáze války ve Vietnamu, s využitím federálních zdrojů vzniklou prázdnotu zaplnil. Postupoval přitom s rozhodností a suverenitou hodnou armádního důstojníka a Washington mu nechával zcela volné ruce. Nahrávala tomu i skutečnost, že New Orleans ležel v části země, o níž nafoukanci z D.C. nikdy neměli zrovna valné mínění. Kaiser si ovšem zároveň moc dobře uvědomoval, že jakmile postoupí nahoru nějaké výbušné informace, titíž byrokraté si okamžitě začnou krýt záda a donutí ho celou operaci rychle ukončit. A takřka nic nemohlo být výbušnější než důkaz spojující neworleanskou mafii a násilnickou odnož Kukluxklanu s Dealey Plaza.

Kaiser teď potřeboval především čas a volnost, aby mohl sledovat stopy, které odhalil – bez ohledu na to, k čemu ho dovedou, a bez ohledu na důsledky. J. Edgar Hoover sice už dávno nebyl mezi živými, nicméně jeho

paranoidní duch stále bloumal po chodbách ústředí FBI na Pennsylvania Avenue. Od chvíle, kdy Kaiser se svým týmem zamířil z New Orleansu na sever do městečka Vidalia, již zemřeli dva lidé. Další pak zemřeli pouhých pár dní předtím. Tato úmrtí jistě nezůstanou ve Washingtonu bez povšimnutí. Už dnes zvečera se pár celostátních novin zmínilo o násilných činech na louisianském venkově. Nikomu se sice zatím nepodařilo zjistit, že Kaiser Dvojitě orly označil za teroristickou jednotku (a že mu tím pádem Patriot Act dává v boji s přeživšími členy této odnože Klanu nevídané pravomoci), to se však nepochybně brzo změní a politický tlak na rychlé vyjasnění a uzavření tohoto případu nabude vsutku nebývalých rozměrů.

Kaiserův problém spočíval v tom, že šance na rychlé rozřešení byla prakticky nulová. Dvojití orli měli co do činění minimálně s tuctem neobjasněných případů znásilnění, únosů a vražd v okolí Concordia Parish a Natchezu. A přestože Kaiser za posledních čtyřiaadvacet hodin udělal obrovský pokrok, může trvat celé týdny, možná dokonce i měsíce, než je všechny vyřeší. Přeživší Dvojití orli byli nesmírně drsní a nekompromisní chlapíci. Proniknout mezi ně a zlomit je bude velice obtížné. Jediný z Orlů, jenž projevil známky toho, že by rád ulevil svému svědomí – pacient trpící rakovinou v konečném stadiu, který se jmenoval Glenn Morehouse –, byl před pouhými dvěma dny nemilosrdně zavražděn svými dávnými kamarády. Dřív než se federálové vůbec stačili dozvědět, že začal mluvit s neúnavným, odhodlaným reportérem jménem Henry Sexton. Sexton sám pak téměř přišel o život při následném útoku neznámých atentáčníků a ležel teď v nepřetržitě střeženém pokoji v nedaleké nemocnici.

Právě Sextonovy pracovní soubory a poznámky byly hlavním důvodem, proč se Kaiser rozhodl proniknout do počítačů natchezského Examineru. Dnes ráno mu totiž Sextonova přítelkyně prozradila, že zraněný reportér věnoval Caitlin Mastersové, vydavatelce Examineru, kompletní svazek zápisníků obsahujících výsledky jeho dlouholetého pátrání týkajícího se Dvojitých orlů. Kaiser se pokoušel Mastersovou všemi možnými prostředky přesvědčit, aby mu k těm zápisníkům poskytla přístup, ona to však prozatím odmítala. Těsně předtím, než se uložili ke spánku, mu jeho žena Jordan pověděla o svém rozhovoru s Mastersovou (která byla nadšenou obdivovatelkou její práce). Podle všeho věřila, že se jí podařilo vydavatelku přesvědčit, že všem jde koneckonců o jedno a totéž, a Kaiser by se tak zítra měl k Henryho zápisníkům přece jen dostat. A pokud by to náhodou nedopadlo, přišel by na řadu Patriot Act. Když pak ale Kaiser ležel vedle své ženy a nemohl zamhouřit oko, zmocnil se ho neodbytný pocit, že pokud bude na potřebné informace čekat dalších osm hodin, dopustí se velké chyby.

Aniž by o tom moc lidí vědělo, Kaiser dnes dvakrát navštívil Henryho Sextona v nemocnici a během druhého setkání vyslechl historku, která ho doslova šokovala. Podle Sextona se v případě únosu dvou mladých černošských mužů – Jimmyho Revelse a Luthera Davise –, který se odehrál v roce 1968,

jednalo o něco mnohem závažnějšího než o běžný rasistický útok Kuklux-klanu. Glenn Morehouse, jeden ze zakládajících členů Dvojitých orlů, Sextonovi prozradil, že únos Revelse a Davise byl součástí plánu na přilákání Roberta Kennedyho do Mississippi, aby tam na něj mohl být spáchán atentát. Plán spatřil světlo světa poté, co RFK v roce 1968 oznámil svůj úmysl ucházet se o prezidentský úřad. Tohle rozhodnutí nesmírně rozlítlo Carlose Marcella, jemuž se Kennedy – ať už jako senátor nebo jako ministr spravedlnosti – několikrát postaral o deportaci. Podle Morehouse se Marcello obával, že pokud se Robert Kennedy stane prezidentem, vykáže ho ze země jednou provždy, a on tak ztratí své zločinné impérium, které sahalo od Dallasu v Texasu až k Mobile v Alabamě. Díky vlastnímu vyšetřování Kaiser věděl, že toto tvrzení se zakládá na pravdě.

Neměl však ani ponětí o zbývajících Morehouseových odhaleních, a sice: za prvé, že se Marcello při hledání atentátníka obrátil na místního mocného milionáře Brodyho Royala; a za druhé, že tím atentátníkem byl zakladatel Dvojitých orlů Frank Knox. Morehouse tvrdil, že si Knox vybral Jimmyho Revelse za svou oběť proto, že Revels během Kennedyho prezidentské kampaně neúnavně pracoval na registraci černošských voličů, a také kvůli tomu, že Bobby Kennedy Revelse osobně znal. Několik dní předtím ten chlapec se senátorem dokonce hovořil po telefonu. Frank Knox věřil, že když bude Revels brutálně zavražděn, Kennedy nedokáže odolat pokušení a přicestuje do Mississippi, aby se zúčastnil jeho pohřbu. Uskutečnění tohoto plánu nakonec zabránil jen nečekaný smrtelný úraz Franka Knoxe. Navzdory Knoxově smrti však Revels a jeho přítel Davis stejně zemřeli, navíc vskutku otřesným způsobem. Kaiserův tým dnes po dlouhých sedmatřiceti letech vyzvedl z hluboké jezerní nádrže Davisovy kosti svědčící o tom, že přinejmenším jeden z hochů byl mučen, zastřelen a poté připoután k volantu svého kabrioletu značky Pontiac a vhozen do vody. Revelsovo tělo se prozatím nenašlo, nicméně Kaiser doufal, že i to se brzo změní.

Nevydařené spiknutí s cílem zabít Roberta Kennedyho však nebylo tím, co Kaiserovi působilo největší starosti. Ne, víc ho znepokojovalo něco jiného. Něco, co se od Henryho Sextona dozvěděl během své první návštěvy v nemocnici a co sám Sexton zjistil o pouhých osmácti hodin dříve od Glenna Morehouse. V den, kdy Frank Knox založil Dvojité orly – v létě roku 1964 –, vyryl do písku na břehu řeky Mississippi tři shluky písmen. Nazýval je tři Káčka: JFK, RFK, MLK. Vzápětí přeškrtnl písmena JFK a pronesl: „Jeden je vyřízenej. Zbývají dva.“ Potom ohromeným přihlížejícím ukázal fotografii Roberta Kennedyho a Martina Luthera Kinga. Stáli ve skupince dalších lidí v Růžové zahradě Bílého domu a kolem jejich hlav svítily jasně červené kroužky.

Jakmile to Kaiser slyšel, zmocnil se ho velice silný pocit, že když se Carlos Marcello v roce 1968 obrátil na Franka Knoxe kvůli zabití RFK, nebylo to poprvé, kdy ho o podobnou službičku požádal. V jednašedesátém a dvaše-

desátém Frank Knox cvičil kubánské utečence v Jižní Louisianě v táboře, který financoval právě Marcello. A v roce 1963 měl Marcello ještě pádnější důvod se domnívat, že ho Robert Kennedy chce zničit, než v roce 1968. S ohledem na všechna tato fakta dospěl Kaiser k přesvědčení, že se právě podílí na druhé nejvýznamnější záležitosti FBI – hned po válce s Al-Kájdou. A historicky vzato – vzhledem k neuvěřitelným opomenutím a selháním federálů v četných případech vražd souvisejících s bojem za občanská práva, stejně jako vzhledem k Hooverovu záměrnému maření práce Warrenovy komise – by se dokonce mohlo jednat i o nejdůležitější kauzu vůbec.

Kaiserova snaha zachránit reputaci a čest FBI narážela na louisianskou státní policii, která mu prozatím jen házela klacky pod nohy. V čele jejího Úřadu pro vyšetřování totiž nestál nikdo jiný než syn samotného Franka Knoxe. Pěkný jižanský propletenec. Forrest Knox dělal vše pro to, aby se distancoval od rasistické minulosti své rodiny, a byl v tom natolik úspěšný, že ho mnozí louisianští politici podporovali jako příštího superintendanta státní policie. Pro Kaisera tahle možnost představovala doslova noční můru. Pokud bylo jeho tušení správné, Forrest Knox stál za celostátní zločineckou organizací, která využívala úplatné policisty a bývalé Dvojité orly ke krytí pašování drog, hazardu či prostituce. Stručně řečeno napomáhal všem špinavým kšeftům, jež dřív míval pod palcem Marcello. Zvěsti o tom, že Knox v chaosu, jenž zavládl po úderu hurikánu Katrina, neváhal nasadit zásahové jednotky státní policie k likvidaci drogových konkurentů, zněly každým dnem věrohodněji. A co hůř, Kaiser začínal postupně rozkrývat i vazby mezi Forrestem Knoxem a bezohlednými developery a bankéři, odhodlanými vybudovat z trosk, které za sebou zanechala ona bouře, úplně nový New Orleans – bělejší a zpeněžitelnější.

„Už tam skoro jsem,“ ozval se jeden z techniků za Kaiserovými zády. „Mají lepší zabezpečení, než jsem předpokládal. Je to celé řízené z centrály v Jižní Karolíně.“

„John Masters je majitelem celkem sedmadvaceti novin,“ opáčil Kaiser a okenní tabule před ním se pod přívalem jeho teplého dechu znovu zamlžila. „Dalo se očekávat, že na zajištění informací nějaké ty peníze vynaloží.“

„Dvě minuty, maximálně,“ poznamenal technik, zatímco jako o překot ťukal do klávesnice.

Kaiser mrkl na hodinky a přemítal, kde se asi zrovna nachází Caitlin Mastersová. Téměř jistě ve své kanceláři v Examineru, kde v honbě za druhou Pulitzerovou cenou usilovně pracuje na zítřejších článcích. „Nevšimne si, že jsme se jí nabourali do systému?“ zajímal se.

„Ne. Bez obav.“

Kaiser zabručel. Caitlin Mastersová se mu líbila. Když se dnes večer v nemocnici objevil Ozan, kapitán státní policie, aby převzal Sextonův případ, ta křehká vydavatelka se mu neváhala postavit, zpochybnit jeho pravomoci a důrazně se odvolat na federální jurisdikci. Měla vskutku obdivuhodnou kuráž.

Otcovská náklonost, již Kaiser k Mastersové cítil, dokonale odrážela jeho rozporuplné pocity, které ho provázely celým tímto případem. Obzvlášť pokud šlo o rodinu Cageových. Penn a Tom Cageovi pro něj představovali nevšední problém. Penn Cage nebyl jen snoubencem Caitlin Mastersové, ale i starostou Natchezu, úspěšným spisovatelem a bývalým houstonským prokurátorem. Ještě víc pak Kaiserovi imponovala skutečnost, že Cage byl tím, kdo rozpochoval skandál, který v roce 1998 skončil rezignací šéfa FBI Johna Portmana. Během práce na odloženém případě vraždy, jež měla souvislost s bojem za občanská práva, Cage v Portmanově minulosti objevil záležitosti, které při novém přezkoumání neměly šanci obstát. V mnoha ohledech tak Kaiser viděl v Cageovi novodobého hrdinu. A přesto ho za současných okolností starosta šval víc než kdokoli jiný.

Důvodem byl Pennův otec.

Tom Cage mohl být považován takřka za symbol doby dávno minulé. Bývalý válečný lékař z Koreje, jenž v Natchezu praktikoval medicínu skoro padesát let, celá desetiletí neúnavně ošetřoval černošskou komunitu, aniž by přitom myslel na uznání a vlastní prospěch. Avšak paradoxně právě iracionální jednání tohoto všemi milovaného doktora přímo či nepřímo spustilo sled tragických událostí, které se odehrály v uplynulých třech dnech.

V sobotu v časných ranních hodinách zemřela v natchezském domě své sestry pětadesátiletá Viola Turnerová, bývalá ošetřovatelka, jež kdysi spolupracovala s doktorem Cagem. Rodačka z Natchezu prožila posledních sedmatřicet let v Chicagu, nicméně poté, co jí byla diagnostikována rakovina v konečném stadiu, se vrátila domů, aby mohla své poslední dny strávit v péči svého dávného zaměstnavatele, a pak tady i zemřít. Jen pár lidí tušilo, že se doktor Cage o Violu Turnerovou stará, ale i kdyby to věděly celé zástupy, nikoho by nenapadlo, jaký rozruch její smrt vyvolá. K žádnému pozdvižení by nedošlo, kdyby se v kanceláři natchezského návladního zničehonic neobjevil syn Turnerové, jinak též právník z Chicaga, a nedožadoval se obvinění doktora Cage nikoliv z eutanazie, nýbrž z vraždy. A protože černošský návladní Shadrach Johnson chová k Pennu Cageovi už dlouhá léta nemalou zášť, vyšel rozezlenému synovi Turnerové ochotně vsčříc.

Včci se mohly vyvíjet víceméně poklidně, kdyby doktor Cage poté, co okresní návladní před velkou porotou prosadil jeho obvinění z vraždy, neporušil podmínky kauce a bleskově se nevypařil. Z toho, co se Kaiserovi doposud podařilo vypátrat, v tom doktorovi pomáhal jeho starý přítel z války, bývalý texaský ranger jménem Walt Garrity. Vůbec nejhorší bylo, že buď Cage, nebo Garrity na útěku zabil louisianského státního policistu, který je kousek od řeky Mississippi zřejmě zahnal do úzkých. Kaiser měl silné podezření, že ten mrtvý strážník pracoval spíš pro Forresta Knoxe než pro stát Louisiana, bohužel to ale zatím nemohl dokázat.

„Jsem tam!“ zajásal technik. „Právě se dívám na titulní stránku zítřejšího Examineru.“

„Ukažte,“ vybídl ho Kaiser a odvrátil se od okna.

„Pusť ho ke svému monitoru, Pete,“ nařídil technik.

Druhý technik vstal a vydal se ke kávovaru. Kaiser se posadil na zahřátou židli a první technik spustil: „Posílám vám tu titulní stranu. A budu pokračovat v hledání nějaké zmínky o zápisnících Henryho Sextona.“

Kaiser musel naklonit hlavu, aby jeho stárnoucí oči směřovaly kolmo k obrazovce, jinak by text, jenž se před ním objevil, nebyl schopen přečíst. Přitom jen stěží rozpoznával, co mu technik po jeho levici říká. Na levé ucho totiž už téměř dva roky – od chvíle, kdy drogový dealer, který ho držel jako rukojmí na Royal Street v New Orleansu, těsně vedle něj vystřelil z pistole ráže devět milimetrů – prakticky neslyšel.

Podle toho, co Kaiser viděl na obrazovce, Caitlin Mastersová zahájila svůj článek popisem skutečných událostí, k nimž došlo v nemocnici v Concordia Parish. Kaiser chtěl původně rozšířit zprávu, že Henry Sexton byl zabit, ne jen zraněn. Doufal, že Dvojití orli tak přestanou být ostražití a třeba se dopustí nějaké chyby. Pak však do nemocnice nečekaně nakráčel kapitán Ozan a Kaiserovy vyhlídky na úspěch se rapidně snížily. Těžko tak mohl Mastersové vyčítat, že se rozhodla otisknout pravdu.

„Našel jsem složku!“ zvolal technik. „Jmenuje se ‚Henryho notesy‘. Kruci, myslíte –?“

„Zdigitalizovala jeho zápisníky!“ vykřikl Kaiser a rozbušilo se mu srdce. „Hoďte mi tu složku na obrazovku.“

„Hned to bude.“

„Můžeme ty soubory zkopírovat?“

„Ovšem.“

„Přijdou na to, že jsme to udělali?“

„Pokud si někdy v budoucnu najmou nějakou forenzní firmu, tak ano. Rozhodně ale ne v dohledné době. Máte to?“

Na Kaiserově monitoru se objevila skupina složek v systému Windows. „Stačí na to normálně kliknout?“ zeptal se, zatímco se jeho rozechvělá pravá ruka blížila k myši.

„Jasně. Jako byste byl u svého počítače.“

Když Kaiser nedočkavě klikl na složku, zjistil, že je prázdná. „Nic tam nemám. Nejsou ty soubory chráněné heslem nebo tak něco?“

„Nic takového jsem nezaregistroval.“

Kaiser to zkusil ještě dvakrát a pak klikl na *Vlastnosti*. „Na mé obrazovce se ta složka zdá být vážně prázdná. Určitě mám odsud přístup k souborům?“

„Měl byste mít přístup ke všemu co já. Vydržte.“

Zatímco Kaiser vyčkával, cítil nervózní cukání v prstech. Neodvažoval se vůbec odhadovat, jaký skok ve vyšetřování by mohl udělat, kdyby získal okamžitý přístup ke všem poznámkám, které se Henrymu Sextonovi podařilo během dlouhých desetiletí pátrání shromáždit. Navzdory Sextonově zdánlivé upřímnosti a otevřenosti při jejich rozhovoru v nemocnici si ne-

mohl být jistý, že mu reportér nezatajil nějaké zásadní informace v naději, že se jimi bude sám podrobněji zabývat poté, až se uzdraví. Domníval se například, že by Sexton mohl mít určitou představu o tom, kde se nachází Strom kostlivců – místo už od předkolumbovské éry indiánského kmene Natchezů spjaté s vražděním a zabíjením, kde se Dvojité orlí údajně zbavovali svých obětí.

„Ale ne,“ zaúpěl znepokojeným hlasem technik.

„To nezní moc povzbudivě.“

„Někdo právě soubory z té složky vymazal.“

„Právě teď?“

„Jo. Vidím jejich stopy. Kdosi zrovna odstranil soubor, který podle všeho obsahoval digitální kopie Sextonových zápisníků. V té složce ještě před chvílí bylo třicet gigabytů dat. Teď je prázdná. A myslím, že s tím mazáním dál pokračují.“

„Kdo by to, kruci, dělal?“ naléhal očividně zděšený Kaiser.

„Uživatel 23. To je vše, co vám můžu říct.“

„A nedá se zjistit, kdo ten Uživatel 23 je?“

„Ne. Lituju.“

„Do hajzlu!“

„Jak mám postupovat dál, šéfe?“

„Můžete zkopírovat celé jejich servery? Všechno, co mají?“

Technik se zděsil. „To je obrovský objem dat.“

„To není odpověď, sakra.“

„Zabere to spoustu času. A rozhodně se tím zvýší riziko, že si jejich ajťáci v Charlestonu něčeho všimnou.“

„Přesto to udělejte.“

Kaiser se snažil něco vymyslet, když vtom mu zazvonil mobil. Domníval se, že mu volá jeho žena, aby se zeptala, kam uprostřed noci tak najednou zmizel, ale spletl se. Byl to jeden z agentů, kteří v nemocnici střehovali Henryho Sextona.

„Co se děje?“ vyštěkl. „Je Sexton pořád stabilizovaný?“

„Nevím, pane.“

„Co tím chcete říct?“

„Sexton není ve své posteli. Když jsem vstoupil do jeho pokoje, našel jsem tam místo něj ležet jeho osmasedmdesátiletou matku. Byla napojená na přístroje sledující činnost srdce a tak.“

„Cože?“

„Zdá se, že dřív pracovala jako zdravotní sestra. Když vás Henry přesvědčil, abyste mu povolil matčinu návštěvu, sehnal si telefon a požádal ji, aby mu přinesla pár věcí potřebných k tomu, aby se mohl vypořádat. Vyslyšela ho a on svůj plán dovedl do zdárného konce. V kabátu a klobouku své matky proklouzl přímo kolem naší strážě.“

Kaiser bouchl pěstí do stolu. „Zatraceně! Co všechno ví?“

„To se právě snažíme zjistit. Dozvěděl jsem se ale už jednu věc, která rozhodně nevěstí nic dobrého.“

„Co to je?“

„Sexton ji mimo jiné požádal i o brokovnici. A ona mu ji přinesla.“

Kaiser se snažil rychle uvažovat. „Mohl Henry vůbec řídit? Když jsem ho dneska viděl, byl omámený sedativy.“

„Pravděpodobně vynechal poslední dávku léků, s výjimkou těch proti bolesti.“

„Tuší paní Sextonová, kam měl s tou brokovnicí namířeno?“

„Tvrdí, že ne.“

„Věříte jí?“

Agent se odmlčel. „Jo.“

„Zabraňte jí v odchodu! Slyšíte mě? Za chvíli jsem u vás. A vyhlaste pátrání po jejím vozidle. Po vozidle i po Sextonovi. Počkat... Ne, to radši nedělejte. Pokud to zaslechne státní policie, tak Henryho najdou a zabijí dřív, než se nám podaří k němu přiblížit. Prostě zmizí. Povězte našim mužům, ať vyrazí do ulic. Všichni kromě vás. Já probudím kluky tady.“

„Rozumím.“

Kaiser ukončil hovor a chystal se vstát, když vtom mu na rameno položila ruku jeho žena. Jordan Glassová, oblečená v tričku a teplákách, nemohla odtrhnout oči od obrazovky před Kaiserem.

„Caitlin už zveřejnila zítřejší vydání?“ nadhodila. „Domnívala jsem se, že bude psát až do posledního možného okamžiku.“

Kaiser chvíli zvažoval, že by jí zalhal, zkušenost ho však naučila, že by se mu to později vrátilo a šeredně by si to odskákal.

„Ne,“ odvětil. „Pronikli jsme do jejich intranetu.“

Jordan pomalu sjela pohledem ke svému muži. „Tos neudělal.“

„Potřeboval jsem vidět Henryho zápisníky. Věci nabraly příliš rychlý spád. Nemohl jsem vyčkávat.“

„Říkala jsem ti, že ti je zítra ukáže.“

„Tím si nemůžeš být jistá, Jordan.“

Vyčítavě se na něj zadívala. „Neměla jsem o tom sebemenší pochybnosti.“

Kaiser se snažil co nejdéle vydržet její káravý pohled a tvářit se kajícně, nakonec se ale obrátil ke svým technikům a pronesl: „Všechny probuďte. Myslím skutečně všechny. Musíme co nejrychleji najít Henryho Sextona.“

„Dvojítí orli dnes večer zavraždili ženu, kterou miloval,“ poznamenala Jordan. „Šli po něm a místo něj zemřela ona. Henry má v úmyslu zabít toho, kdo to způsobil. Ať už to byl kdokoliv.“

Kaiser nemohl jejím slovům uvěřit. „Henry je ten nejmírnější chlapík, jakého jsem kdy potkal.“

„Každý má svou mez, Johne. To přece víš,“ opáčila Jordan a otočila se k odchodu.

A v tomtéž okamžiku se naráz rozezvučelo asi půltuctu telefonů.

STŘEDA

1. KAPITOLA

Dnes v noci mi smrt a čas ukázaly svou pravou tvář.

Slepě se branou spojující minulost s budoucností plahočíme našimi životy. Každíčkový okamžik je už ve chvíli svého zrození odsouzen k zániku. Neexistuje žádné *příště*.

Je pouze *teď*.

Navenek důstojně a vznešeně, ve skutečnosti však se strachem a tupou poslušností ztěžka kráčíme tou branou jako dobytek na porážku. I když spíme, mění se přítomné okamžiky v minulé stejně neúprosně jako voda v řece zurčící kamenitým korytem. Buňky spotřebovávají kyslík, obnovují bílkoviny a neustále se obměňují. Alespoň zdánlivě. Ve skutečnosti už ve chvíli, kdy opustíme matčino lůno, začnou naše vnitřní hodiny nelítostně odpočítávat čas směřující k jejich definitivnímu rozkladu.

Pouze ve stínu smrti si opravdu a naplno uvědomíme rychlost běhu času. Pod náporu adrenalinu jako by se věčnost náhle stala realitou a vše ostatní zůstalo rozmazáno kdesi v pozadí. Čas se zpomalí a naše prožitky se v tu chvíli zdají být paradoxně skutečnější než kdy jindy. Tělo a duch se spojí v jedno, abychom měli šanci setrvat při vědomí a udrželi se nad hladinou. Jakmile hrozba pomine, naše existenciální prozření se rychle vytratí – déle by ho nikdo ani snášet nedokázal. Nicméně hluboko v našem nitru už navždy zůstane vrytá dělicí linie.

Předtím a poté.

Dnes v noci se běh času zpomalil natolik, že jsem mohl okusit jeho pachůť na jazyku a pocítit jeho drtivé sevření. Sevření, z něž nebylo úniku. Smrtelnost se nade mnou vznášela jako dravá bestie. Připoután ke škvárobetonové zdi jsem přihlížel tomu, jak muž starší než můj vlastní otec mučí ohněm ženu, kterou miluju. Pochopil jsem, že peklo skutečně existuje; a děsivou ironií bylo, že jsem ho sám stvořil. Navzdory názorům a radám ostatních jsem ve snaze zachránit svého otce opovážlivě vsadil vše, co jsem měl – vlastně nejen to, dal jsem všanc i životy jiných. V zoufalství jsem zahodil všechny zásady, jež mi táta kdy vštípl, a poháněn nadějí na uzavření výhodné dohody jsem se vrhl do temnoty.

A co jsem získal výměnou za svou duši?

Burácející sloup ohně uprostřed noci. Pohřební hranici minimálně tři mužů, dost možná i více, viditelnou na míle daleko nejen v celé louisianské deltě, ale nejspíš i ve státě Mississippi. Zatímco kousek odtud východním směrem mé město poklidně spí na vysokém útesu nad řekou, tady jako by se vše náhle zastavilo a oheň stravuje mrtvé. Dva z těch mužů položili své životy, aby nás – Caitlin a mě – zachránili. Henry Sexton, reportér. Sleepy Johnston, muzikant a navrátilší se marnotratný syn státu Louisiana. Jeden bílý, druhý černý. Spojenci, které svedla dohromady náhoda, nebo možná osud. Tak či onak, právě navždy odešli.

Právě se za nimi zavřela jateční brána.

Brutalita, jež předcházela jejich smrti, byla něco nevidaného. A stejně tak i hrdinství, s nímž se za nás obětovali. Něco takového jsem dosud nikdy nezažil. A přesto teď nevnímám nic než pach popela. Podobně jsem se cítil před třemi měsíci, když New Orleans – jediné pořádné město mezi Mexickým zálivem a Memphisem – zdevastovala povodeň takřka biblického rozsahu. Tři hodiny jízdy na jih odtud jednotky v ochranných oblecích stále ještě vytahují těla z plesnivějících domů. Tamní pohromu – stejně jako tu, jež se právě odehrává před mýma očima – zapříčinili lidé. Svoji chamtivostí, lhostejností, namyšleností. Dokonce i nemístnou loajalitou. Za to vše se nakonec vždy musí zaplatit. Bouře nepřestanou přicházet a lidé nepřestanou pod nejrůznějšími záminkami páchat zlo.

Otázkou je, jak na to dokážeme zareagovat. Neboť to je to, co skutečně vypovídá o našem charakteru.

Před pár minutami jsem – poháněn šílenou momentální představou vlastní neporazitelnosti – z pekla v suterénu, kde se celý tenhle požár zrodil, vytáhl Sleepyho Johnstona. Během strastiplné cesty kouřem a plameny jsem přitom ani jednou nezapochoval, že se dostaneme ven. Muže vážícího téměř tolik co já jsem vynesl tak lehce, jako by šlo o moji jedenáctiletou dceru. Bohužel to bylo marné. Pouhé dvě minuty poté, co jsem ho položil na zem, podlehl svým zraněním. Spočívá teď pár metrů za námi a jeho oči bez života se upírají ke hvězdám poblikávajícím na dýmem zahalené obloze.

Nemodlil jsem se, když Caitlin ke Sleepymu poklekla a snažila se mu jeho odchod aspoň trochu ulehčit. Veškerá slova byla v tu chvíli zbytečná, protože jestli existuje nějaký bůh, musí podobné mučedníky jistě vítat s otevřenou náručí. Jen jsem tiše sledoval Caitlin při tom nejstarším rituálu na světě – uchopila Johnstonovu hlavu do dlaní, naklonila se k němu a tichým mateřským hlasem ho uklidňovala. Když jsem se pak pravou rukou dotkl čerstvé jizvy na své tváři, nehty na prstech levé ruky se mi bezděčně zaryly do dlaně. *Bolest byla důkazem toho, že žiju.*

Poté, co Johnstonovo srdce definitivně dotlouklo, začal jsem Caitlin utěšovat. Zdálo se, jako bych se vrátil zpět do reality a získal nad vším kontrolu.

Byl to však jen další klam, což jsem v té době ovšem nevěděl.

V té době...?

Se zděšením jsem si uvědomil, že se to celé událo maximálně před minutou. *Ví vůbec člověk, který utrpěl šok, že je v šoku?*

Nejspíš ne.

Ještě před patnácti minutami bývala tahle změť plamenů a kouře nádherným domem u jezera. Teď z něj zbývají pouhé trosky, v nichž je zpopelňován jeho původní majitel, zatímco dva otřesení přeživší se pomalu vracejí do drsné, duši šírající reality. V hlavě mi zní hlas imaginárního zprávaře: *Brody Royal, psychopatický multimilionář, včera v noci uhořel při požáru založeném jeho vlastním starožitným plamenometem. Ke své smůle nestačil Royal před smrtí dokonat zamýšlené vraždy – zabránil mu v tom nečekaný sebevražedný zákrok muže, jemuž se v uplynulých dvaceti letech vysmíval a považoval ho za naprosto neškodného –*

Brodyho dům se třese jako obří nestvůra, pak se ozve zvuk připomínající praskání kostí a jedno křídlo se nadobro zborťí. Žár na okamžik zeslábne, aby vzápětí – jako by ho sytilo zlo, jež se v něm ukrývá – znovu nabral na intenzitě. Brzy nás donutí poodstoupit a vzdálit se tak od Johnstonova těla.

Caitlin zírá na hořící trosky, jako by stále nemohla pochopit, co se to děje. Před pěti minutami jsme si oba mysleli, že je po nás, a přesto tady teď stojíme. Tvář má pokrytou popelem a po čerstvě vypálené jizvě jí stékají stružky potu. Chci s ní mluvit, ale nevím, jak začít. Cítím se nejistě.

Za ní se na jezerní hladině zrcadlí ohnivá věž, v níž v náhlém návalu úzkosti vidím naši budoucnost. Stejně jako ohnivý sloup, jež Izraelité následovali napříč pouští, i tahle vatra k nám neomylně přivede zástupy lidí.

„To je siréna?“ ptá se Caitlin, zatímco odvrací oči od běsnících plamenů a upírá zrak k úzké cestičce na okraji osvětleného prostoru.

„Myslím, že ano.“ Mé stárnoucí uši se zpožděním zachycují vzdálené kvílení.

„Tamhle,“ oduší s prstem namířeným směrem k západu.

Mžourám do tmy, skrz oranžovou záři a vzlněný přehřátý vzduch však žádná policejní světla nevidím.

„Co ty Henryho materiály?“ nadhodí Caitlin. „Měla bych je schovat.“

Ohořelá krabice, kterou Caitlin zachránila z plamenů v suterénu, leží kousek od Sleepyho těla. Soudě podle množství popela, jež se v ní nachází, toho ze zápisníků Henryho Sextona moc nezůstalo.

„Není kam,“ namítnu.

„Co v loděnici?“ navrhne lehce hysterickým hlasem.

„Tu určitě prohledají. Navíc je už stejně pozdě. Blíží se sem sused. Koukni.“

Od garáže nejbližšího domu, stojícího asi o pětadesát metrů dál, se odpoutaly světlomety a začaly se pomalu sunout k úzké cestě vedoucí podél jezera až k nám. Houkání sirény pravděpodobně dodalo řidiči odvalu, aby

se konečně odhodlal vydat blíž k požáru a trochu ho prozkoumal. Domnívám se, že zřejmě zaslechl výstřely, které tu padly, protože jinak by tady byl už dávno.

Zvuk sirény je čím dál tím hlasitější a postupně přechází v kvílení. „To jsou asi hasiči z Ferriday,“ přemýšlím nahlas. „A ruka zákona dorazí nejspíš hned za nimi. Doufám, že to bude šerif Dennis, ale taky by to mohli být federálové nebo státní policie. Je možné, že nás budou chtít vyslechnout odděleně. Musíme si sladit výpovědi.“

Caitlin zmateně přimhouří oči. „Oba jsme snad právě prožili totéž, nebo ne?“

Vezmu ji za ruku. Je děsivě ledová. „Obávám se, že to není tak jednoduché.“

„Vše, čeho ses dopustil v Royalově sklepení, byla nutná sebeobrana. Proboha, vždyť nás mučili!“

„O to nejde. Svízelné nebudou otázky na to, co se v tom suterénu stalo, ale proč. Proč nás Royal unesl? Proč nás chtěl zabít? V posledních dnech jsme toho hodně zatajili.“ *A nejen před policií*, doplním v duchu.

„Co kdybychom prostě řekli, že nevíme?“

„Klidně. Pokud ovšem nemáš v plánu vydat o tom články v Examineru.“

Výraz v jejích očích mi prozrazuje, že jí to konečně dochází. „Ach tak.“

Necelý kilometr od jezera se zpoza stromů lemujících protipovodňovou hráz vyřítí blikající červená světla hasičského vozu, jenž vzápětí zahne na úzkou silnici vedoucí podél břehu jezera Concordia. A pár set metrů za ním následuje kolona dalších tří vozidel. Soudě podle jejich velikosti to musí být policejní vozy. Čas, kdy ještě máme šanci upravit své výpovědi, se rychle zkracuje.

„Jméno Brodyho Royala jsem našla v Henryho zápisnicích,“ začne Caitlin sprádat svou historku. „To mě dovedlo k jeho dceři a domluvila jsem si s ní rozhovor. Katy ve strachu ze svého otce zpanikařila a předávkovala se léky dřív, než jsem k ní přijela, nicméně stačila mi prozradit, že Brody má na svědomí hned několik vražd. Jakmile Katy ztratila vědomí, přistihl nás její manžel – to by mělo být zadokumentováno záchranáři, dost možná i policií. Až potud je všechno víceméně pravda. Když se Royal od Randalla Regana dozvěděl, že jsem mluvila s Katy, rozhodl se pro odvetný úder, aby mi zabránil ve zveřejnění toho, co se mi od jeho dcery podařilo zjistit.“

Tahle pohádka možná přesvědčí šerifa z Concordia Parish, pochybuju však, že i FBI. „Příliš mnoho lidí mě vidělo jít od Nemocnice svaté Kateřiny,“ podotknu. „Vědí, že jsem s Brodym strávil dvacet minut o samotě. Teď, když je mrtvý, mě jeho rodina bude obviňovat, že jsem ho pronásledoval. Kaiser to jistě dřív nebo později odhalí.“

„Ten rozhovor určitě dokážeš nějak vysvětlit, ne?“

„Rozhodně nemůžu přiznat, že jsem se s ním snažil uzavřít dohodu.“ Pod tlakem blížících se mužů zákona se moje mysl soustředí výhradně na tuhle jedinou otázku. „Co kdybych navázal na tu tvoji historku? Šel jsem do

Nemocnice svaté Kateřiny, abych se ujistil, že se ti Royal za sebevražedný pokus své dcery neplánuje nijak pomstít. Měl jsem podezření, že v šedesátých letech nařídil několik vražd a že ti to Katy potvrdila. Navíc jsem se domníval, že si Royal objednal útoky na Henryho – v novinách a v nemocnici –, takže jsem se obával, aby v tvém případě neudělal totéž. To dává smysl, ne?“

Caitlin rychle přikývne. Oči přitom nespouští z blikajících majáček.

Přistoupím těsně k ní. „Řekneš policajtům o té nahrávce Katyiny výpovědi?“

„To bych mohla. Vzhledem k tomu, že Brody spálil obě kopie. Tak jako tak si o tom přečtou v zítřejších novinách.“

Když zavřu oči, znovu vidím, jak Caitlinin chytrý telefon i můj vypůjčený kafeťák pohlcuje hrůzostrašný proud ohně z plamenometu. „Vážně nemáš v redakci žádnou další kopii?“

Její skleslý pohled je mi dostatečnou odpovědí.

Hasičský vůz už dorazil k Royalově příjezdové cestě. Zbývají nám pouhé vteřiny.

„Co Brodyho doznání?“ zajímá se Caitlin. „Že stál za smrtí Pookyho Wilsona? Že Frank a Snake Knoxovi Pookyho zabili u Stromu kostlivců?“

„To všechno policii povíme. Každička taková informace nám pomůže ospravedlnit to, co jsme dnes v noci udělali.“

Caitlin se tváří překvapivě zdráhavě, což nechápu. I když o Brodyho doznáních řekneme policii, pořád může zveřejnit svůj článek dřív, než se ta informace dostane k ostatním médiím.

„Proboha,“ vyhrknu, „doteď si nikdo nebyl jistý, jestli Strom kostlivců vůbec existuje. A Royal přiznal, že se podílel na hromadném znásilnění Violy Turnerové. Musíme jim to říct.“

Caitlin se na mě pronikavě zadívá. „Brody se rovněž zmínil o tom, že tvůj otec zabil Violu. Chceš policii sdělit i tohle?“

„Ovšemže ne.“

„Dobře. Právě proto se ptám, co jim zamlčíme. Ještě něco jiného?“

Nevím, jak si vyložit výraz v jejích očích. V posledních dnech jsme toho před sebou tajili tolik, že je obtížné odhadnout, v čem by se naše výpovědi mohly rozcházet.

„Pušky,“ nadnesu tiše. „Ty dvě pušky ve vitríně, které nám ukazoval těsně předtím, než jsi mu přiložila břitvu ke krku. Vidělas je?“

„Ano, ale nevěnovala jsem jim pozornost. Čekala jsem na příležitost, kdy se na něj budu moct vrhnout.“

„Každá ze zbraní v té sbírce pod sebou měla identifikační štítek. Ale u těchhle dvou bylo na štítku jen datum. Datum a malá americká vlaječka.“

Caitlin pokrčí rameny. „A co má být?“

„Šlo o dvaadvacátý listopad roku 1963 a čtvrtý duben roku 1968.“

Chvilí nechápavě mrká a pak vytřeští oči. „To snad ne! Chci říct... ty vážně myslíš...“

„Ne. Ale pokud o těch puškách nepovíme Kaiserovi, všechno, co z nich dnes v noci možná zbylo, zmizí. A pak se to už nikdy nedozvíme.“

Caitlin se opatrně dotkne spáleniny na své tváři. „Doufejme, že v jednom z těch aut sedí šerif Dennis, a ne ta zatracená státní policie. Ne ten příšerný kapitán Ozan.“

Natáhnu se k ní a stisknu jí rameno. „Ať už je tam kdokoliv, chovej se zmateněji, než ve skutečnosti jsi. Opravdu jsi utrpěla šok a neuškodí, když budeš trochu přehánět. Až se tě budou vyptávat, snaž se své odpovědi omezit na poslední hodinu, nic víc. Tvař se vyčerpaně a zveličuj svá zranění.“

Caitlin se můj plán zjevně moc nelíbí. „Nechci strávit noc někde v nemocnici. Tohle je ten největší případ, k němuž jsem se kdy dostala. Nemůžu si dovolit ztrácet čas.“

„Já vím.“ Přistoupím k ní a pevně ji k sobě přivinu. Před hodinou jsem se tím, že jsem ji žádal, aby vypustila část svého příběhu jen proto, abych ve vsnaze zachránit svého otce mohl vyjednávat s vrahem, dopustil největší chyby svého života. Nemám právo ji dál omezovat. „Omlouvám se, že jsem tě neposlouchal. Pokoušela ses mě varovat, že se něco podobného může přihodit. Strach o tátu mě úplně zaslepil.“

Zavrtí hlavou zabořenou v mé hrudi. „Nebyla to jenom tvá chyba. Ve chvíli, kdy jsem u Katy pořídila tu nahrávku, bylo jasné, že po nás Brody půjde.“

„Kdybych mu ovšem o té nahrávce neřekl, neměl by o ní ani ponětí.“

O tom by se jistě dalo diskutovat, nicméně Caitlin se jen odtáhne a upřeně se mi zahledí do očí. „Ať se stane cokoli, potřebuju se dostat zpátky do redakce. Udělej, prosím, všechno pro to, aby se mi to podařilo.“

Asi deset metrů od nás zastaví se skřípěním brzd požární vůz a z něj bleskově vyskáčou muži v hasičských uniformách. Přestože hadice vybalují rychleji, než bych si kdy dokázal představit, tohle zuřící peklo nemají šanci zvládnout. Jeden z hasičů pospíchá k tělu ležícímu na zemi a pokleká k němu, já na něj však volám, že ten muž už nežije.

„Co se tady stalo?“ křičí jiný muž za mými zády. „Je ještě někdo v domě?“

Když se otočím, spatřím kapitána hasičů v ohnivzdorném plášti a s černou přílbou na hlavě. „Tři mrtví muži. To je vše, co vím. Nezemřeli však v plamenech. Došlo tam k přestřelce.“

Překvapením mu spadne čelist. „K přestřelce? V domě pana Royala?“

„Brody Royal je jedním z těch mrtvých.“

„Ach ne.“

„Dalším je jeho zeť. A tím třetím reportér Henry Sexton.“

Velitel hasičů kroutí hlavou, jako by nemohl pochopit, co mu to říkám. „To je všechno? Nikdo jiný?“

„Opravdu nevím. Rozhodně tam není nikdo, pro jehož záchranu bych riskoval životy svých mužů.“

Zírá na mě, jako by měl pocit, že jsem se snad zbláznil.

„Mučili nás,“ pronesu. „Před tím, než vypukl oheň.“
„Mučili...?“ Kapitán si mě zblízka pořádně prohlédne. „Hele, vás já znám. Vy jste starosta Natchezu. Penn Cage.“

„Máte pravdu.“

„Jste v pořádku?“

„Asi ano. Tohle je Caitlin Mastersová, vydavatelka natchezského Examineru.“

„Co, sakra, rozpoutalo ten požár?“

Odpověď na tuhle otázku by velitel hasičů zřejmě nebyl schopen akceptovat. *Nuže... Brody Royal se chystal Caitlin upálit ruku plamenometem. Já jsem byl zatím připoutaný ke zdi a rozedíral si ruce do krve v zoufalé snaze se osvobodit. Vtom se Henry Sexton navzdory svým těžkým zraněním nějak vyškrábal na nohy a postavil se před Caitlin, aby ji ochránil. Royal ho chtěl rovněž upálit, než však stačil bezpečně zažehnout plamenomet, reportér se k němu jako nějaký středověký mučedník vrhl, a zatímco jsme my ostatní zděšeně přihlíželi, zmáčkl Henry spoušť a sebe i Royala obětoval, čímž dal vzniknout požáru, který ani sebevětší množství vody nedokáže uhasit*

„Starosto?“ vytrhne mě ze zamyšlení kapitán hasičů a chytí mě za ramena.
„Nechcete se radši posadit?“

„Plamenomet z druhé světové války,“ zamumlám. „Napěchovaný benzínem a dehtem.“

Nevěřičně zavrtí hlavou, pak zavelí svým mužům a vydá se plnit své povinnosti.

Zvuk burácejících motorů mě přiměje obrátit zrak k ústí příjezdové cesty. Za hasičským vozem se s řevem vynoří tři hlídková vozidla z úřadu šerifa v Concordia Parish. Dvě z nich tam zastaví, zatímco třetí – Chevrolet Tahoe – pokračuje dál a zabrzdí až zhruba tři metry ode mě.

„Díkybohu,“ špitne mi do ucha Caitlin.

Z hlídkového vozu vystoupí šerif Walker Dennis a těžkým krokem zamíří směrem k nám. Do abrahámovin mu zbývají pouhé tři roky a nese se jako vysloužilá druholigová baseballová hvězda. Váží dobrých sto kilo a pyšní se předloktími, jež by při zápase v páce nikomu nedovolila si proti němu vsadit. Ačkoliv způsob, jakým nosí svůj stetson a hnědou uniformu, vzbuzují dojem, že je šerifem snad odjakživa, ve skutečnosti tuhle pozici převzal teprve před šesti týdny – poté, co byl jeho předchůdce obviněn z korupce, která dokonale zdecimovala celý úřad.

„Jsi v pořádku?“ křikne Dennis, přiskočí ke mně a popadne mě za ruku, jako by se chtěl přesvědčit, že žiju.

„Jo, jo. Caitlin taky.“

Šerif stočí svůj pohled k požáru. Dvě hasičské čtyry zkušeně míří hadicemi na spodní část plamenů, nicméně většina domu je už stejně v nenávratnu.

„Je někdo uvnitř?“ zajímá se Dennis.

„Royal a Regan, oba mrtví.“

„Sakra. Nedokázali uniknout?“

„Ne.“

Zvláště se na mě zadívá. „Nemohls je dostat ven?“

„Nesnažil jsem se o to, Walkere. Unesli nás z redakce Examineru – respektive poslali dva gaunery, aby to udělali. Mučili Caitlin, aby z ní dostali informace, když vtom dovnitř vpadl Henry s tímhle chlapíkem“ – ukážu na tělo Sleepyho Johnstona – „a zachránili nás. Royal tam měl plamenomet. Je zázrak, že jsme to přežili.“

„Henry je taky mrtvý,“ hlesne Caitlin.

Walker Dennis si mne čelo, jako by se pokoušel zahnat počínající migrénu. Už tak pro něj dnešek představoval jeden z nejhorších dnů v jeho životě a tahle událost jeho trable zaručeně ještě znásobí. „Zjevně jsem se tě měl na Brodyho Royala vyptávat poněkud usilovněji.“

„Tím bys ničemu nepomohl.“

Vytáhne z náprsní kapsy krabičku žvýkácího tabáku, nervózně ji otevře a nacpe si ždíbec pod spodní ret. „Kdo to, sakra, je?“ zeptá se s prstem namířeným na mrtvého muže na zemi.

„Sleepy Johnston. Ty ho ovšem znáš spíš jako *Gatese Browna*.“

Serif vyřeští oči. Ví, že *Gates Brown* je přezdívka muže, který se v posledních dnech motal kolem našeho vyšetřování. Přistoupí k tělu a zahledí se do tváře sedmašedesátiletého černého muže, jenž jako chlapec bydlel v těchto končinách a později uprchl do Detroitu, kde strávil zbytek svého života.

„To je ten chlapík, který mi volal, že viděl Royala a Regana zapálit Concordia Beacon?“

Přítakám.

„Musíme odsud vypadnout. Každým okamžikem se může objevit státní policie. Než s nimi budeš mluvit, musíme si pár věcí ujasnit.“

Mrknu na Caitlin, která nás bedlivě pozoruje, a přikývnu. Všem nám v tu chvíli zřejmě běží hlavou totéž: kapitán Alphonse Ozan.

„Dobře,“ pronese Dennis. „Vrátíme se ke mně do úřadu, abychom zaznamenali vaše výpovědi. Aspoň tak budu na domácí půdě, až se mi pokusí ten případ sebrat.“

„A co FBI?“

„Agent Kaiser mi volal těsně předtím, než jsem sem dorazil. Právě se doslechl o požáru, ale podle všeho netušil, že jde o Royalův dům.“

„Vsadím se, že teď už to ví.“

Serif Dennis si odplivne a nakloní se ke mně. „Máme tady jurisdikční problém a oba přítom riskujeme zadek.“

„Já vím.“

„Ty se svezeš se mnou,“ nadhodí, zatímco mě táhne ke svému vozu. „A slečna Mastersová může jet v autě za námi.“

„Počkej.“ Vyškubnu se mu. „Caitlin pojede s námi.“

Walker zavrtí hlavou. „Promiň. Musím vás rozdělit. Bude nás sledovat spousta očí. Musím postupovat v souladu s předpisy.“

„Určitě nemůže jet s námi? Mohl bys odpřisáhnout, že jsme během cesty nepromluvili.“

Caitlin vycítí nebezpečí, přistoupí ke mně a chytne mě za paži.

„Je mi líto,“ odpoví rozhodně Dennis. „Musí to být tak, jak jsem řekl.“

Než se stačím pustit do dalšího odporování, Walker se ke mně těsně nakloní a zašeptá: „To druhé auto bude řídit můj švagr. Pokud se s ním budeš potřebovat spojit po telefonu, můžeš. Stát tady a dohadovat se je to nejhlupejší, co teď můžeme udělat. Chceš, aby vás Ozan oba zatkl za zabití jednoho z nejbohatších mužů v celé Louisianě? Dobrého přítele každého guvernéra za posledních padesát let?“

„V pořádku, pojedu tím druhým autem,“ prohlásí Caitlin a postrčí mě směrem k Dennisovu vozu. „Neztrácejme už čas. Jenom si vezmu Henryho materiály.“

Walker na ni vděčně pohlédne a pak pokyne zástupci stojícímu u jednoho z policejních aut za hasičským vozem. Když k nám ten muž dokráčí a Caitlin doběhne zpátky se svou krabicí, představí nám ho Dennis jako svého švagra Gradyho Wellse. Žádám Wellse, aby o Caitlin pečoval, jako by byla jeho vlastní, a on mi to ochotně slibuje.

„Pokud se nás pokusí zastavit státní policie,“ instruuje Walker Wellse, „ignoruj je. Nezastavuj, dokud nebudeme zpátky na základně. Řid' se výhradně mými příkazy. Nevšímej si vysílačky, a když na tebe začnou řvát z megafonu, nevěnuj jim pozornost. Pravomoci budeme řešit, až se dostaneme na stanici.“

O pár okamžiků později bouchnou šestery dveře a náš malý konvoj se vyřítí směrem k silnici číslo 84 a řece Mississippi. Otočím se dozadu a skrz zadní sklo vidím ohnivý sloup, jenž se stále ještě tyčí uprostřed rozlehlé planiny a zvěstuje světu neštěstí, k němuž došlo. Spatřily by ho i moje matka a dcera, kdyby teď vykoukly z okna ve druhém patře domu na vzdáleném natchezském útesu. Při pomýšlení na matku mám pocit, jako by mi někdo vrazil mezi žebra dvoubřítý nůž viny a vzteku, a přemítám, kde se asi právě nachází můj otec. Má snad i on šanci zahlédnout tyhle burácející plameny?

2. KAPITOLA

Tom Cage seděl za volantem kradené dodávky a s Magnumem ráže .357 pevně přitisknutým k pravému stehnu ujížděl chladnou louisianskou nocí. Na sedadle za ním ležel jeden ze zabijáků, které na něj vyslali. Byl v bezvědomí a spoutané ruce měl přivázané k držáku na zbraně namontovanému v zadní části kabiny. Na podlaze mezi nimi se pak povalovala mrtvola s břichem provrtaným kulkou z Tomovy zbraně.

Přestože si Tom vzal valium a několik tablet nitroglycerinu, stále ho trápila tachykardie. To, co se mu honilo hlavou, totiž jeho přetíženému srdci na klidu rozhodně nepřidávalo. Walt Garrity, který se pokoušel Toma i sebe dostat z potíží, do nichž je Tom oba uvrhl, dnes v noci za svou snahu téměř jistě zaplatil životem a v tuhle chvíli prakticky všichni policajti ze dvou států pročesávali silniční tahy a pátrali po Tomovi a jeho pomocníkovi v domněnání, že hledají vrahy příslušníka louisianské státní policie a zároveň i Tomovy bývalé zdravotní sestry Violy Turnerové.

Toho strážníka Walt zastřelil, to ano, ovšem jen proto, aby mu zabránil v chladnokrevném zabití Toma. I tak ten bezcitný státní policajt stačil Tomovi předtím, než zemřel, prostřelit rameno, a přestože si Tom své zranění nechal před pár hodinami ošetřit, bolest se neustále stupňovala a pomalu se stávala nesnesitelnou. Tom si však nemohl dovolit užít další tlumicí prostředky, které by jeho utrpení zmírnily. Padesát let lékařských zkušeností mu napovídalo, že s takovým střelným poraněním může klidně zkolabovat za volantem a být mrtvý dřív, než dodávka vůbec stihne zastavit. Před pouhými dvěma měsíci ho postihl těžký srdeční infarkt a jen taktak přežil. A v posledních dvaasedmdesáti hodinách byl vystaven stresu, jenž by dal pořádně zabrat i zdravému třiašedesátiletému muži.

Tom skoro nemohl uvěřit, jak relativně klidný život ještě před šesti týdny vedl. Úspěšně se zotavoval ze srdeční příhody a těšil se na synovu svatbu, která se měla konat na Štědrý den. Pak se však do Natchezu vrátila Viola Turnerová a s ní i dávná minulost. Bylo to jako děsivá noční můra. Rakovina, jež Violu po čtyřech desetiletích prožitých v Chicagu přivedla zpátky domů, proměnila krásnou zdravotní sestru, kterou kdysi miloval, v pouhý stín; navzdory téměř padesátileté medicínské praxi Toma její vzezření nesmírně zaskočilo. Smutnou pravdou bylo, že Viola nepřijela do Natchezu

strávit podzim života, nýbrž zemřít. Když ji tehdy v noci poprvé spatřil, uvědomil si, že by v blízké budoucnosti mohl být obviněn z vraždy. Že by milosrdný akt, který obvykle projde bez povšimnutí, mohl přitáhnout pozornost pomstychtivého šerifa a návladního. Ovšem ani v tom nejčernějším snu ho nenapadlo, že bude s Waltem na útěku bojovat o holý život.

Svázaný muž na zadním sedadle zasténal. Tom zvažoval, zda zastavit a podat zabijákovi další sedativa. Jmenoval se Grimsby a byl o třicet let mladší než Tom. Pokud by se ten bastard úplně probral, nedokázal by ho Tom bez problémů zvládnout – i když měl svázané ruce i nohy. Tomovi se ho podařilo spoutat jen díky tomu, že ho nejdřív ochromil pomocí medikamentů. Grimsby společně se svým teď už mrtvým kumpánem zahnal Toma do úzkých na břehu nedalekého jezera. Ačkoliv byl Tom ozbrojený, byl smířený se smrtí – vlastně už dávno předtím, než se ti dva vrahouni stačili objevit. Pak však udělal úplně obyčejnou věc – přečetl si textové zprávy – a všechno bylo rázem jinak. Zjistil totiž, že je Caitlin těhotná, a to vědomí udělalo z vyčerpaného starce, jenž už neměl sílu a chuť dál utíkat (a zabíjet), patriarchu odhodlaného dožít se narození svého čtvrtého vnoučete – a možná i svého vůbec prvního vnuka. S chladnou rozvahou Tom zastřelil jednoho ze dvou arogantních zabijáků, kterým musel čelit, pak odzbrojil Grimsbyho a donutil ho, aby svého mrtvého parťáka odnesl nahoru do domu Drewa Elliotta, kde měl úkryt.

Jakmile se Tom dostal ke své brašně, naplnil injekční stříkačku drahocenným inzulínem a bleskově ji Grimsbymu, jenž zrovna nakládal svého mrtvého parťáka do dodávky, zabodl do zad, čímž mu přivodil inzulínový šok. Když pak zabiják ležel rozplácnutý na zadním sedadle a sotva dýchal, svázal mu Tom ruce starým vlečným lanem, které našel v Drewově garáži, a poté ho připoutal k držáku na zbraně, aby na něj v případě, že se během jízdy probere, nemohl zaútočit. Tom nechtěl nikoho zabít, ale neměl na výběr – dvojice nájemných vrahů by ho jinak na břehu jezera jistě nemilosrdně popravila. A jestli nakonec v důsledku předávkování inzulínem, který mu Tom podal, zemře i Grimsby (nebo stráví zbytek života v kómatu), tak ať.

Tom musel především vyřešit, co dál. Kdyby se vydal do civilizace, dřív nebo později (spíš dřív) by narazil na silniční zátaras, kde by ho zastřelili za „bránění se zatčení“. Aby se tomu vyhnul, nasměroval dodávku do odlehle nížinaté oblasti mezi městečky Ferriday, Rayville a Tallulah. Šlo o nesmírně řídké osídlenou oblast tvořenou nekonečnými bavlníkovými poli, jež připomínala naprostou pustinu. Tom však věděl své. Narodil se v jihozápadní Louisianě a chodil na vysokou v Natchitoches, kde se také seznámil se svojí ženou. Ovšem Peggy Cageová, rozená McCraeová, pocházela z východní Louisiany – z farmy ležící pouhých patnáct kilometrů od místa, kterým Tom právě projížděl. Nejbližší obydlí osadou pak byla malá vesnička Dunston, jež se nacházela asi šedesát kilometrů severně od Ferriday. Jedině tady mohl Tom po dlouhé době zase okusit určitý pocit bezpečí: Žili zde Peggyini

příbuzní, kterým Tom – a stejně tak i mnohým jejich sousedům – během svých návštěv v těchto končinách častokrát poskytl lékařskou pomoc. Věděl, že na vděčnost a oddanost soudržných venkovských lidí se může spolehnout.

Potřeboval se co nejrychleji zbavit dodávky. Grimsby a jeho kumpán svého šéfa nepochybně informovali, že Toma zastihli v Drewově domě u jezera, což znamená, že Forrest Knox po jejich vozidle každou chvílí vyhlásí pátrání. Tom si byl jistý, že by mu bratr jeho ženy s likvidací dodávky bez okolků pomohl. Mohl ale vystavit nebezpečí další rodinu? Už kvůli jeho rozhodnutím zemřelo dost lidí.

Peggy by mi řekla, abych to udělal, pomyslel si.

Zásadní otázkou bylo, co dělat poté, až se mu podaří někde bezpečně ukrýt. Pokud se mu to tedy podaří. Tahle noční můra ho pronásledovala od chvíle, kdy ho obvinili z vraždy Violy, ovšem smrt toho státního policajta celou věc ještě nepředstavitelně zkomplikovala. Porušením podmínek kauce v případě prvního obvinění jako by přiznal svoji vinu a rovněž tak výrazně zhoršil své vyhlídky. Walt měl v plánu požádat o pomoc superintendanta louisianské státní policie (jenž dřív – stejně jako Walt – býval texaským rangerem). Chtěl, aby odvolal rádiové hlášení vyzývající k pátrání po Tomovi a Waltovi, něco se ale zřejmě pokazilo. Tom předpokládal, že bude Walt zpátky dávno předtím, než ho u jezera překvapili ti dva útočníci. Dosud však o svém parťákově neměl žádné zprávy.

Zbývaly mu tak v podstatě jen dvě možnosti. Buď se sám vydat do rukou strážců zákona – nejlépe agentů FBI, pokud se mu s nimi podaří spojit – a doufat, že to střetnutí přežije. Nebo udělat přesně to, před čím varoval Penna – začít vyjednávat se samotným ďáblem a všemi dostupnými prostředky se pokusit ochránit svou rodinu. Vzhledem k tomu, že byl momentálně nejspíš ze všech stran obklíčen příslušníky louisianské státní a obecní policie, byla jeho případná snaha vydat se federálům zřejmě předem odsouzena k nezdaru. Stačilo, aby použil svůj soukromý mobilní telefon, a do pěti minut by s největší pravděpodobností měl nad hlavou vrtulník státní policie. A poslední předplacený mobil, který mu nechal Walt, s ohledem na to, kolikrát ho využíli, už asi taky nebyl zrovna sázkou na jistotu.

Vtom se mobil, na nějž právě myslel, nečekaně rozezvučel a tepání v rameni Tomovi prozradilo, že jeho krevní tlak na ten zvuk zareagoval prudkým zvýšením. S očima upřenýma na displej nechal telefon ještě dvakrát zazvonit a pak ho zvedl.

„Haló?“

„To jsem já.“ Jakmile Tom ten hlas zaslechl, musel se opřít o dveře dodávky. „Seš v pořádku?“

„Bál jsem se, že jsi mrtvý.“ Tom se pootočil dozadu, aby se podíval, jestli se útočník neprobral.

„Nechtěl jsem tě voláním vystavovat zbytečnému riziku. Ani teď bychom na telefonu neměli strávit déle než minutu.“

„Co ta věc s plukovníkem Mackieverem? Vyšlo to?“

„Ne. A už jeho jméno nevyslovuj. Nabral zpoždění, ale teď už je na cestě sem nahoru.“

Sem nahoru muselo znamenat do Baton Rouge.

„FK už proti němu podnikl jisté kroky,“ podotkl Walt.

Forrest Knox, pomyslel si Tom.

„Neznám podrobnosti,“ pokračoval Walt, „ale vypadá to, že se snaží Maca zdiskreditovat a dostat se na jeho místo.“

„Takže tu policejní výzvu nemůže zrušit?“

„Ne na základě pouhého telefonátu. Než začne jednat, potřebuje si vylechnout naši verzi celé záležitosti. To je teď další krok. Ale kvůli tomu nevolám. Plukovník mi právě pověděl něco, co bys měl vědět. Brody Royal byl dnes v noci zabit ve svém domě u jezera Concordia. A spolu s ním tam zemřel i ten reportér – Henry Sexton.“

„Ach ne.“ Tomovi se znovu rozbušilo srdce.

„Jo. A mám ještě další špatné zprávy.“

Bolest v Tomově hrudi začala nabírat na intenzitě. „Snad ne Penn–“

„Ne, sakra, ne. Nicméně podle všeho tam byl, když se to stalo. A Caitlin taky. Jsou naživu, víc ale nevím. Mac to zrovna zachytil ve vysílače. Zemřel tam i Royalův zeť a nějaký černošský chlapík, o němž jsem nikdy neslyšel. Zdá se, že nikdo z těch, kterým Mac věří, netuší, co se tam doopravdy stalo.“

„Kde jsou teď Penn a Caitlin?“

„Ve vazbě. Odvezli je v hlídkových vozech šerifa z Concordia Parish. Státní policie se o tom dozvěděla od hasičů, kteří na místě zasahovali. Jsou naživu, utrpěli jen drobná zranění. Pokusím se zjistit víc, ale pokud se ti neozvu, znamená to, že jsou v pořádku. Kdyby se vyskytlo něco vážného, dám ti vědět. Nevolej mi, ledaže by šlo o stav krajní nouze.“

„Dobře.“

„Jak na tom jsi? Je tam s tebou pořád Melba?“

„Ne. Tam, kde myslíš, už nejsem ani já.“

„Co?“

„FK poslal k domu u jezera dva chlápky. Málem mě dostali. Abych řekl pravdu, měl jsem kliku, že jsem to přežil.“

„Cože?“

„Poslal je, aby mě zabili. Ale podařilo se mi je přelstít. Jeden zaplatil životem a druhý leží svázaný na zadním sedadle.“

„Proboha. Jak jsi, kruci, ve svém stavu něco takového dokázal?“

„Stačila trocha štěstí a pořádná dávka narkotik. Otázka je, co dál?“

Walt se na okamžik odmlčel. „Musíš se někde ukrýt, než si promluvíš s plukovníkem. A nevydávej se daleko – narazíš na silniční zátarasy. Víš o nějakém místě poblíž, kde bys byl v bezpečí?“

„Vlastně ano. Nicméně tvoje práce tady skončila. Musíš se vrátit do Texasu. Mysli na Carmelitu. Na tohle se už vykašli, kamaráde.“

„To by stačilo. Je nejvyšší čas tenhle telefonát ukončit. Ještě je tu ale jedna věc, na kterou bych se tě rád zeptal.“

Waltův hlas zněl dost podivně.

„O co jde?“

„Co máš v plánu s tím přeživším útočníkem?“

„Těžko říct. Zvažoval jsem, že bych ho někde vyhodil. Nejspíš někde v bavlníkových polích.“

„To není zrovna nejlepší nápad.“

„Tak kde teda?“

„Nikde.“ Následovala chvilka ticha. „Padne v boji. Stejně jako ten první.“

Tomovi pár sekund trvalo, než pochopil, co tím Walt myslí. „To nemůžu udělat. Už...“ Zalupal po dechu. „Už zemřelo příliš mnoho lidí.“

„Poslouchej mě,“ pronesl Walt hlasem, ježž Tom tak dobře znal z doby, kdy spolu bojovali v Koreji. „Soucit a milosrdenství si teď nemůžeš dovolit. Tuhle chybu jsme tento týden už jednou udělali.“

Tom si vybavil Sonnyho Thornfielda a dumal nad tím, jestli se záchranou starého člena Klanu opravdu dopustil chyby, nebo jestli by ten muž předtím, než se celá záležitost vyřeší, přece jen ještě mohl sehrát nějakou pozitivní roli.

Grimbsy na zadním sedadle se zavrtěl. Tom se ohlédl, avšak ve tmě, která kolem něj panovala, toho stejně moc neviděl.

„Hej,“ ozval se Walt. „Jsi tam ještě?“

„Když o tom přemýšlím,“ prohodil Tom pro případ, že by se Grimsby probral, „tak cesta do Mobile byla ta nejrozumnější věc, kterou jsi mohl udělat.“

„Cože?“ opáčil Walt. „Ach tak. Chápu.“

„Kéž bych tam mohl být s tebou,“ dodal Tom a svá slova myslel zcela vážně. Počkal asi deset vteřin a pak pokračoval: „No, moc se mi to nezamlouvá, ale hádám, že je to asi nejlepší možnost. Jo, Mobile.“

„Tak, konec divadýlka,“ poznamenal Walt poněkud tišším hlasem. „Teď mě poslouchej. Stav se ve Walmartu pro nový předplacený telefon. Nebo ještě líp, pošli někoho, komu důvěřuješ, aby ti jich obstaral rovnou aspoň tak půltuctu. Potom zavolej na tohle číslo. Chci, abys mi pomoci jednoduché šifry dal vědět, kde se nacházíš. Jde o pouhé tři kroky. Jednotlivým písmenům v abecedě přiřadíš čísla jedna až šestadvacet, pak svou zprávu převedeš na čísla a každé z těch čísel následně vynásobíš počtem mužů, kteří zemřeli v polním lazaretu u Chosinu. Je ten počet jasný?“

Pouhá zmínka o tom lazaretu Toma přiměla zkřivit tvář. „Jo.“

„Zavolej a nahlas mi řekni pouze řadu čísel, nic jiného. Například třicet šest, pauza, dvě stě sedmdesát pět, pauza, sto padesát, pauza. Rozumíme si?“

„Jo.“

„Pamatuj, že když se ti neozvu, jsou Penn a Caitlin v pořádku.“

Tom v chabém světle přístrojové desky unaveně pokýval hlavou. „Moc rád jsem slyšel tvůj hlas, Walte.“

„Nápodobně, kamaráde. Teď se ale už musíme rozloučit. Jenom nezapomeň, že neš budeš pokračovat, musíš vyřídit jednu nepříjemnost. Skoncuju to s tím zmrdem. Tohle je válka, desátníku.“

„Walte –“

„Chtěl tě přece chladnokrevně zabít, ne?“

„Brzy na shledanou.“

Tom ukončil spojení a odložil telefon.

Zjištění, že je Walt naživu, dokázalo Toma vzpružit víc než cokoliv jiného. Pokud Walt dál pracoval na odvolání té zpropadené policejní výzvy, mohlo by bezprostřední ohrožení jejich životů být prozatím skutečně zažehnáno. Naproti tomu zprávy o mrtvých u jezera Concordia Toma nesmírně rozrušily. Věděl, že na těchto úmrtích nese svůj díl viny, stejně jako na těch předchozích. A co hůř, Penn a Caitlin se mohli do Royalova domu dostat pouze z jediného důvodu: protože se mu snažili pomoci. Nejvíc ho však tížila smrt Henryho Sextona. Pomyšlení, že Henry Sexton přežil předchozí dvě napadení jen proto, aby nakonec zemřel v Royalově domě bylo... takřka nad jeho chápání.

Tom mžoural do světlých kuželů, jež z předních reflektorů jeho dodávky dopadaly na úzkou cestu vinoucí se mezi bavlníkovými poli. Musel dávat pozor, aby nesrazil jelena nebo nějakou zatoulanou krávu. Nemohl riskovat nehodu, kvůli níž by se dodávka třeba stala nepojízdnou. Ve svém současném stavu by pěšky do bezpečí dojít nedokázal.

Když se v dáli náhle objevil pár světlometů, Tom ztuhl. Rozbušilo se mu srdce, a tím nabralo na intenzitě i tepání v jeho rameni. Pokud nezastaví, neobráti se a nevezme roha, nezbývá mu jiná možnost než pokračovat dál směrem k protijedoucímu vozidlu.

Jakmile se k sobě oba vozy přiblížily, pocítil Tom ostrou bodavou bolest v zádech a pomalu mu začal docházet dech. Netušil, kdo v tom autě či dodávce sedí, ale pokud se jednalo o policajta, bylo Tomovi jasné, že v následujících minutách s největší pravděpodobností zemře. Jeho a Waltovy fotografie kolovaly v posledních hodinách po celém státě a byly jich plně sdělovací prostředky. Každý polda, jenž by ho zastavil, by ho okamžitě poznal. A který policista by asi tak uprchlíkovi, jenž má svědomí život jiného policajta, dal šanci vysvětlit mrtvolu a zajatce na zadním sedadle? Tom za dlouhá léta své praxe ošetřoval spoustu příslušníků policejního sboru a moc dobře věděl, že osm z deseti v podobné situaci bez váhání vystřelí a vychutná si slávu.

Krk i paže měl pokryté husí kůží a s hrůzou očekával zářivě červená světla louisianské státní policie. Z tváře se mu řinul pot, jeho zádové svaly byly úplně ztuhlé a srdeční obtíže se stupňovaly až k nevydržení. Když pak však oslepující světla jen profičela kolem něj, uvědomil si, že šlo o vozidlo s vysokozdvížnou plošinou patřící louisianským technickým službám.

„Kristepane,“ zalpal po dechu, zatímco jeho kradenou dodávku znovu obklopila temnota.

Tomův srdeční tep se pozvolna vrátil do normálu a on si uvědomil, že Grimsby na zadním sedadle se probral. Jakýsi primitivní instinkt mu prozradil, že mu útočník právě zírá do týlu a snaží se vymyslet, jak ho zabít. Pokud se Tom pokusí otočit, Grimsby nepochybně zavře oči a bude předstírat, že spí. Ale Tom věděl své. Za zavřenými víčky se ve skutečnosti skrývaly bdělé oči a v nich doutnala vražedná zášť.

Jak že to říkal Walt? *Soucit a milosrdenství si teď nemůžeš dovolit...*

Zatímco dodávka mířila dál potemnělými poli, Tom natáhl ruku a položil ji na chladnou pažbu své zbraně.

3. KAPITOLA

V okamžiku, kdy Sonny Thornfield ve světlech plovoucího doku u „rybářské chatrče“ na přehradě Toledo Bend spatřil Billyho Knoxe, věděl, že něco neklaplo. Sonny se Snakem právě absolvoval jednu z psychicky nejnáročnějších misí od doby, kdy spolu bojovali ve válce, a byl šťastný, že je pořád ještě naživu. Pod rouškou noci je Snake hydroplánem tajně dopravil na nevelké jezero poblíž Ferriday, odkud se autem nechali odvézt na travnatou plochu u nemocnice Mercy, kde Snake přes nemocniční okno zastřelil Henryho Sextona. Poté, protože Forrest nařídil zlikvidovat každého, kdo měl bezprostřední povědomí o atentátu na Sextona, zdrogovali dva asi dvacetileté kluky a utopili je v bažině Atchafalaya. Nicméně tenhle čin se zcela jistě obešel beze svědků. Snake přece přistál uprostřed černočerného močálu, na míle daleko od civilizace.

Musí jít o něco jiného, dumal Sonny, zatímco upřeně hleděl na Billyho zachmuřenou tvář. Když Beechcraft se Snakem za kniplem konečně dorazil k doku, vstoupil Sonny co nejopatrněji na pravý plovák a chytil uvazovací lano, jež mu Billy hodil.

Billy příliš nepřipomínal svého otce zamlada. Snake vždycky býval šlachovitý a měl protáhlý obličej. Naproti tomu Billy byl spíš podsaditý a blondaté vlasy po ramena mu spolu s bradkou propůjčovaly vizáž rockového zpěváka ze sedmdesátých let. Oči mu obvykle jiskřily radostí, dnes v noci se však tvářil vskutku děsivě. Takhle vážného ho Sonny ještě neviděl.

„Co se děje?“ zeptal se Sonny. „Co se stalo?“

„Počkej, až vyleze táta,“ odvětil Billy.

Jakmile plovák udeřil do doku, Sonny vyskočil na pohyblivou dřevěnou plošinu. „Potíže?“

Billy přikývl. „Jako hrom.“

Sonnymu přejel mráz po zádech.

Snake sestoupil na plovák a potom lehce vkročil na dok. Očima přítomně zvědavě pozoroval svého syna.

„Co je, hochu? Vypadáš, jako bys potřeboval pořádnou dávku projímadla.“

„Až to uslyšíš, tak tě ten smích přejde. Minul jsi Sextona.“

„Minul...? To je kravina.“

Billy zavrtěl hlavou. „Volal kapitán Ozan. Netrefils ho, to je jisté. Ale zabil jeho přítelkyni, jestli ti to pomůže.“

„Jasně jsem viděl, jak ho kulka zasáhla do hlavy!“ vyštěkl Snake.

„Jenom ho škrábla.“

„Blbost. Byla to ráže dvaadvacet a provrtal jsem mu kebuli.“

Billy pokrčil rameny, jako by neměl chuť dál se o tom dohadovat. „Možná už tvoje oči nejsou, co bývaly. Ozan byl na místě a ví, co se stalo. Federálové Sextona přemístili do jiného pokoje – který narychlo vybudovali z jedné z kanceláří – a snaží se předstírat, že zemřel. Nicméně Ozanovi se podařilo dostat ze zástupce šerifa z Concordia Parish pravdu. Jsme teď v pěkném průseru.“

„Víš o tom Forrest?“ hlesl znepokojeně Sonny.

„Ještě jsem s ním nemluvil. Ale vsadil bych krk, že ho to nepotěší.“

„Kde je?“

„V New Orleansu. Podniká kroky ve věci plukovníka Mackievera.“

„Do hajzlu. Kurva.“ Sonny nedokázal skrýt svůj strach.

„Určitě jsem toho zmrda zasáhl!“ trval na svém Snake.

„Okenní sklo tvou střelu nejspíš vychýlilo,“ opáčil Billy.

„Drž hubu, sakra!“ řval Snake. „Vím, co jsem viděl.“

„Proč jsi nezabil tu Mastersovic holku?“ nadhodil Billy. Otcovy vzteklé výlevy přítom nechával bez povšimnutí. „Ozan naznačoval, že jsi ji za tím oknem nemohl přehlédnout. Zastřelení Sextonovy přítelkyně je nám k ničemu. Kdybys sejmul Caitlin Mastersovou, aspoň bychom se tím pojistili pro případ, že jí o nás Sexton stačil něco navykládat.“

„Ta druhá ženská se snažila zatáhnout žaluzie. Zakrývala mi dobrou půlku toho zatraceného okna! Kromě toho by Forresta nejspíš ranila mrtvice, kdybych mu řekl, že jsem tu novinářskou couru zabil bez jeho souhlasu. Kdybych věděl, že je to jeho přání, napochodoval bych přímo k oknu a vystřílel je všechny.“

„Odrásknutí té Mastersovic holky by Forrest určitě neschválil,“ poznamenal Sonny. „Byla to jen taková úvaha.“ Promnul si paže a zachvěl se. „Co kdybychom šli nahoru do domu?“

„Hovno,“ houkl Snake. „Musíme se vrátit do Ferriday a dodělat Henryho. Nemůžeme riskovat, že se rozpovídá.“ Sonny se toužebně zahleděl nahoru na teplé žluté světlo vyzařující z oken přepychového hnízdečka na břehu přehrady.

„Na Sextona zapomeň,“ pronesl rozhodně Billy. „Je potřeba to s ním skoncovat, ale ty se k němu už nepřiblížíš. O všem rozhodne Forrest.“

Snake kopl do rybářské krabice ležící na molu. „To je blbost, Billy. Co na to říká Brody? Mluvil jsi s ním?“

„Ne. Neměli bychom používat telefony, vzpomínáš? Ozan to pravidlo porušil, protože se domníval, že je nutné, abychom o tom věděli. Ty teď, dokud nedostaneš další instrukce, zůstaneš tady v Texasu.“

Zatímco Snake nepřestával nadávat a plivat kolem sebe, Sonny vyčkával. „Musíme doufat,“ pokračoval Billy, „že Forrest se dnes odpoledne stane novým superintendantem státní policie. Pak bychom mohli reálně začít se zmírňováním škod.“

Snake odkopl rybářskou krabici do temné vody a potom se po dřevěných schodech rázně vydal nahoru k domu.

Vtom Billymu zazvonil mobil a on ho okamžitě zvedl. Po deseti sekundách náhle zbledl. Po dalších deseti mu spadla čelist. Odvrátil se od Sonnyho a o pár kroků poodešel. Když se Sonny podíval nahoru, všiml si, že se Snake zastavil kousek od posledního schodu a upřel zrak na svého syna. Jakmile Billy zavěsil, soustředěně – jako řidič snažící se uspět v testu střízlivosti – dokráčel zpátky k Sonnymu.

„Kdo to byl?“ zvolal Snake a začal sestupovat zpět na molo. „Co se stalo?“

„To byl Ozan,“ odvětil roztřeseným hlasem Billy. „Henry Sexton je mrtvý.“

Snake se zasmál a vítězoslavně začal pěst. „Říkal jsem ti, že jsem toho zmrda dostal!“

Billy pomalu zakroutil hlavou. „Ne, nedostal. Brody je taky mrtvý.“

„Cože?“ zašeptal Sonny.

„Brody, Sexton, Randall Regan, nějaký starý negr z Detroitu, pár Brodyho bodyguardů a navrch ještě jeden polda z Natchezu. A Brodyho dům právě teď pohlcují plameny.“

„Kecy!“ utrousil Snake.

„Ozan to zachytil v rádiovém hlášení hasičů z Concordia Parish.“

„Jak na to reagoval Forrest?“

„Nebere Ozanovi telefon. Od chvíle, kdy se vydal do hotelu v New Orleansu, kde se měl setkat s plukovníkem Mackieverem, se s ním Ozanovi nedaří spojit.“

„Dobrý bože,“ vydechl Sonny a snažil se najít místo, kde by se posadil.

4. KAPITOLA

Chevrolet Tahoe šerifa Walkera Dennise sviští louisianskou nocí. Majáček na střeše je přitom vypnutý a sirény mlčí. Obličej mi ovívá suchý vzduch proudící z topení, jehož hukot téměř přehlušuje tlumené praskání policejní vysílačky pod ním. Teplu sice příliš neprospívá popálenině od cigarety na mé levé tváři, nicméně potom, co všechno jsem dnes v noci už vytrpěl, je takhle bolest vcelku zanedbatelná.

„Snažil jsem se to ututlat, abych co nejvíc zdržel státní policii,“ nadhodí šerif Dennis, „ale chlapi od hasičů ve vysílačce zmínili jména, takže už je to venku. A když zemře boháč jako Brody Royal, chtějí lidi vědět první poslední. Budeme moct mluvit o štěstí, pokud se nám podaří dorazit na stanici, aniž by nás zastavily hlídkové vozy státní policie.“

Asi dvacet kilometrů východně od nás tenhle dálniční tah míří přes řeku Mississippi směrem do Natchezu, cíl naší cesty však leží o několik kilometrů blíže. Úřad šerifa z Concordia Parish sídlí v suterénu budovy místního soudu, jež se nachází mezi louisianskými městečky Vidalia a Ferriday. Silnice spojující tato dvě střediska prochází městskou periferií v tom nejhorším slova smyslu: je lemována opravami maloobjemových motorů, společnostmi poskytujícími služby ropnému průmyslu, prodeji lodí a řadou dalších neustále se měnících podniků mizivého významu. A všechny disponují parkovišti, na kterých na nás můžou čekat vozy státní policie.

„Až dorazíme, pořídím videozáznam vašich výpovědí,“ podotkne šerif Dennis, „ještě předtím bych ale chtěl vědět, co budete říkat. Nerad bych vás zahnal do kouta, ze kterého pak nebude úniku.“

„Díky, Walkere.“

„Máš se svojí snoubenkou vše doladěné?“

„Jo.“

„Dobře. Protože ať už vypovíte cokoliv, zaručeně se v tom bude spousta úřadů a orgánů dál šťourat.“

Mlčky přikývnu.

„Mám základní představu, co se tam událo, potřeboval bych ale, abys mi podrobněji vylíčil, kdo koho zabil a v jakém pořadí.“

Jakmile se pořádně nadechnu a utřídím si myšlenky, spustím: „Dva Royalovi muži zneškodnili natchezského policistu, který hlídal parkoviště u re-

dakce Examineru, a unesli nás. Domnívám se, že ho zabili, protože se mi v dodávce nepodařilo nahmatat mu žádný puls. Když jsme dorazili k Royalovu domu, odtáhli jeho tělo stranou.“

„Dokážeš mi je popsat?“

„Dost slušně, řekl bych. Nejradši bych ty hajzly zabil.“

„Jestli připravili o život poldu, budeš se muset postavit do řady. Kdo zemřel jako další?“

Chvilí nejsem schopen slova. Walker je natolik pohlcen momentální situací, že si neuvědomuje, že svou úvahou o násilném konci vraždů policajťů zároveň odsuzuje k smrti i mého otce.

„Royal s Reganem mě a Caitlin mučili ve sklepení,“ pokračuju, „na Royalově střešnici.“

„Proboha, Penne. Omlouvám se. Vždycky jsem slýchal, že Brody tam dole má jakousi sbírku v hodnotě miliónu dolarů. Na vlastní oči jsem to místo ale nikdy neviděl.“

Hlavou mi proletí vzpomínka na dvě údajné atentátnické pušky. „Milión by nejspíš nestačil,“ hlesnu. „Royal se snažil zjistit, kdo navštívil Pookyho matku krátce předtím, než zemřela. Bylo mu známo, že existuje svědek, který by ho mohl spojit s vraždou Alberta Norrise.“

„Jak se o tom dozvěděl?“

„Jen mezi námi dvěma... sám jsem mu to o pár hodin dříve prozradil.“

Mrskne po mně zlostným pohledem. „Sakra, Penne.“

„Jo, já vím. Budu za to platit do konce života. Ale stalo se. Zatímco nás dole ti dva zlořádi mučili, Henry Sexton a Sleepy Johnston vtrhli do domu, aby se nás pokusili zachránit. Slyšeli jsme seshora výstřely. Předstírali, že jsou zásahová jednotka, ovšem Royal jim na to neskočil. Když Sleepy Johnston prošel dveřmi, Brody už na něj čekal a měl ho na mušce. A jakmile si prostřednictvím telefonátu svému právníkovi Claudeovi Devereuxovi ověřil, o koho jde, chladnokrevně na Johnstona vystřelil.“

„Takže Sleepy Johnston byl ten chlapík, který před smrtí navštívil matku Pookyho Wilsona?“

„Přesně tak.“

„A zároveň byl tím, kdo mi jako *Gates Brown* poskytoval informace o tom, čeho byl svědkem?“

„Ano. A navštívil Henryho v nemocnici.“

„Jak ale, sakra, Johnston věděl, že vás Royal unesl?“

„Pozoroval Brodyho dům, když nás tam přivezli. Sledoval Royala od chvíle, kdy sem dorazil z Detroitu. Proto taky viděl Royala s Reganem zapálit budovu Beaconu. Jen se ti až do dneška – vlastně do včerejška – neodvažoval zavolat. I po čtyřiceti letech strávených na Severu měl Sleepy z Royala a Knoxových pořádně nahnáno. Nevěřil, že Brody za své činy někdy zaplatí.“

„Proč měl jako přezdívku zrovna jméno baseballisty?“

„Když se Sleepy přestěhoval do Detroitu, cítil se osamělý. Gates Brown

byl černošskou hvězdou tamních Tygrů a stejně jako Sleepy si v mládí prošel jistým bouřlivým obdobím. V osmašedesátém ovšem Tygrům pomohl vyhrát Světovou sérii a Sleepy v něm viděl svůj vzor. Dnes v noci se k němu ale štěstí otočilo zády.“

Šerif Dennis, sám bývalý hráč baseballu, chápavě pokývá hlavou. „Fakt smutné, když o tom přemýšlím.“

„Víc než jen smutné.“

„Takže kdo zemřel pak? Henry?“

„Henry byl zraněný už z předchozích útoků, kterým musel čelit, a domnívám se, že další zásah dostal v Royalově domě – při přestřelce v patře. Stěží se držel na nohou. Brody ho srazil na zem, vysmíval se mu a potom na něj prakticky zapomněl. Když chtěl ale Brody usmazit Caitlin tím svým plamenometem – já jsem byl připoutaný ke zdi –, Henry se k ní doplazil, nějak se vyškrábal na nohy a chránil ji vlastním tělem.“

„To že Henry udělal?“

„Tos ještě neslyšel ani polovinu. Pak se zaměřil na Brodyho. Brody se snažil zažehnout plamenomet, jenže jakmile se na něj Henry jednou vrhl, nebylo to už bezpečné – hrozilo, že se plameny obrátí proti němu samotnému. Potom se Henry na Brodyho doslova přilepil a po krátkém zápase se mu podařilo zmáčkнуть spoušť, takže sebe i svého úhlavního nepřítele proměnil v ohnivou kouli.“ Odmlčím se, abych zklidnil svůj třesoucí se hlas. „Byla to ta nejděsivější a zároveň nejhrdinštější věc, jakou jsem kdy viděl.“

„Pane na nebi. A Randall Regan?“

Po několika vteřinách ticha řeknu: „Regana jsem zabil já.“

Šerif Dennis zabručí. „No... hádám, že detaily můžeme probrat až na stanici.“

„Díky.“

„Ale pověz mi jedno: Jestli Sleepyho zastřelili v suterénu, jak je možné, že ležel venku na zemi?“

„Vynesl jsem ho.“

Šerif se na mě nedůvěřivě zahledí. „Mrtvého?“

„Ne. Dostal zásah do páteře. Bylo mi jasné, že když s ním pohnu, můžu ho paralyzovat, nebo dokonce zabít, ale neměl jsem na vybranou. Uhořel by zaživa.“ Snažím se potlačit vzpomínku na tvář Sleepyho Johnstona smířeného se smrtí v plamenech. „Vůbec jsem jeho váhu necítil, Walkere. Bylo to, jako bych zvedal malé dítě.“

Dennis pomalu přikývne. „To je v podobných situacích vcelku běžné.“

„Vím jen tolik, že zemřeli dva dobří lidé. Vlastně tři, jestli zabili i toho natchezského poldu, který hlídkoval před Examinérem.“

„Nezávidím ti telefonát s policejním šéfem Loganem. Pokud teda nechceš, abych mu zavolał já.“

Zakroučím hlavou. „Ne, vyřídím to sám. Po tom všem, co pro mě Logan udělal, je to moje povinnost.“

„No, aspoň že jsou Royal a Regan mrtví. Nemůžu říct, že by mě to mrzelo.“

Ale za jakou cenu? „Caitlin mi to, co se dnes v noci stalo, dává za vinu,“ vyslovím sklesle své nejhlubší přesvědčení. „Nikdy to neřekne, ale je to tak. A stejně tak viní i mého otce, samozřejmě.“

„A co ty? Obviňuješ svého tátu?“

Po dlouhé odmlce slyším sám sebe, jak říkám: „Myslím, že ano. Kdyby se zachoval jinak... Kdyby ke mně byl, pokud jde o Violinu smrt, od začátku upřímný... Kdyby neporušil podmínky kauce... Kolik lidí mohlo být stále naživu?“

„Nevím, Penne. Počkej ale se svými soudy až na chvíli, kdy si s ním promluvíš. Tvůj táta je dobrý člověk. Mám pocit, že jsou tu věci, o nichž nemáš ani tušení. Věci, které tomu všemu dávají smysl.“

„Dnes v noci jsem nad ním chtěl zlomit hůl, Walkere. Po tom, co zemřel Henry. A pak i Sleepy Johnston. Ale nedokázal jsem to.“

Šerif Dennis na mě pohlédne s nefalšovanou empatií v očích. „Je to tvůj otec, chlape. Tvoje vlastní krev.“

Tak je to. Krev. Ten nesčetněkrát prověřený evoluční imperativ. Co k tomu dodat? „Walkere... dnes v noci jsem se Brodyho zeptal, jestli zabil nebo nařídil zabít Violu Turnerovou.“

„A co ti odpověděl?“

„Že ne. Připustil, že společně se Snakem Knoxem a dalšími Dvojitými orly Violu znásilnil, trval však na tom, že ji nezabil. Tvrdil...“

„Co?“

„Popřu, že jsem to kdy řekl, Walkere. Royal tvrdil, že Violu zabil můj otec.“

Šerif Dennis za volantem doslova ztuhne. Pak si pár vteřin kouše ret a nakonec pronese: „Sdílel ti nějaké podrobnosti?“

„Řekl, že před čtyřiceti lety táta Viole zachránil život, ale před dvěma dny ji zabil. Ta ironie ho nesmírně pobavila.“

„A ty tomu pošahanému parchantovi věříš?“

„Neměl důvod lhát, Walkere. Byl přesvědčený, že Caitlin i já zanedlouho zemřeme. Koneckonců přiznal i to, že nařídil zavraždit Pookyho Wilsona.“

Dennis sleduje silnici a přemýšlí. „Ale věříš tomu? V hloubi duše?“

„Nevím. Mohl by táta ukončit Violin život proto, aby ji zbavil utrpení? Ano. Ale zavraždit ji... Nikdo z těch, s nimiž jsem tento týden mluvil, si něco takového nedokázal představit. A musím říct, že ani já ne.“

„Jaký na to měl názor Henry?“

„Henry se domníval, že ji zabili Dvojití orli. Vyhrožovali jí, že pokud se někdy vrátí do Natchezu, tak zemře. A ona se vrátila. Henry vůbec nepochyboval o tom, že Orli naplnili své hrozby.“

„Takové vysvětlení je pro mě naprosto dostačující, kámo.“

„Kéž bych to tak dokázal vidět i já. Během posledních dní mě napadly

přínejmenším tři různé teorie, jak se to celé mohlo odehrát. Nabízí se tolik možností. Včetně té, že Viola zabil Lincoln Turner, táta to ví, a kryje ho.“

„Lincoln Turner? Ten, který tvého otce jako první obvinil z vraždy? Chceš říct, že zabil vlastní matku?“

„Nelze to vyloučit. Třeba něco dopadlo jinak, než mělo. Mohlo jít o zpackanou eutanazii nebo o laický pokus oživit ji pomocí adrenalinu.“

„Ale... pokud by to tak opravdu bylo, proč by tvůj otec toho kreténa, sakra, kryl?“

„Protože si myslí, že Lincoln je jeho syn.“

Snad půl minuty se Dennis nezmůže na jediné slovo.

„Proboha,“ hlesne nakonec. „To je úplný Tennessee Williams.“

Překvapuje mě, že Walker Dennis zná Tennesseeho Williamse natolik, že může utrousit takovou poznámku. „Spíš Faulkner, řekl bych. *Absolone, Absolone!*“

„Na tom nesejde. Víš, co si myslím?“

„Co?“

„Celé to svinstvo kolem Roya a Regana a Dvojitých orlů je vlastně dobrá věc. Pro tvého otce, myslím. Je jasné, že tady jde o mnohem víc než o vraždu jedné staré zdravotní sestry. A Viola byla navíc spřízněná s tím mladíkem, který se tak angažoval v boji za občanská práva. S Jimmym Revelsem. Kdyby se ti podařilo dostat tátu bezpečně do vazby – ale v Mississippi, ne v Louisianě –, stanul by před soudem za zabití Violy. Nemám pravdu?“

„Nezapomněl jsi na toho mrtvého louisianského poldu?“

Dennis lhostejně mávne rukou. „Toho teď na chvíli puš z hlavy. Nejsem sice právník, ale přihlížel jsem už celé řadě soudních přelíčení. Pokud tvého otce budou soudit za zabití sestry Violy, pak musíš prokázat jediné – *důvodné pochybnosti*. Nebo se pletu?“

„Nepleteš.“

„Budeš ho hájit sám?“

„Ne, sakra. Zastupuje ho Quentin Avery.“

„Ještě líp. Avery by dokázal ukecat i mrtvolu, aby znovu ožila.“

„Od soudní síně nás dělí ještě světelné roky, Walkere.“

„Možná jo a možná ne.“ Šerif se na mě zadívá. Jeho oči vykukující zpod krempy klobouku se přitom zářivě lesknou. „Celá tahle lapálie má co do činění s Knoxovic rodinou: na jedné straně s Frankem, Dvojitými orly a jejich činy v minulosti, na straně druhé pak s Forrestem a jeho současnými drogovými kšefty. Navrhuju, abychom se vrátili k našemu původnímu plánu – zasadit Knoxovým co nejtvrdší ránu. Uděláme štáru v každé varně pervitinu, sebereme všechny pašeráky a dealery v tomhle okrsku. Zatopíme té jejich organizaci, co to jen půjde. Než se naděješ, budou se někteří Dvojití orlí škařit ve vlastní štávě. A jakmile začnou zpívat, budu mít Forresta na lopatě. A Quentin Avery bude mít vše potřebné k tomu, aby porotu rozhodující o vině či nevině tvého táty přesvědčil o existenci důvodných pochyb-

ností. Až Quentin dokončí svou řeč, nebudou si porotci jistí ani tím, jestli jsou praváci, nebo leváci.“

„Celé to ovšem bude k ničemu,“ opáčím tiše, „pokud státní policie tátu zastřelí jako uprchlíka.“

Dennis pokrčí rameny. „Ještě ho přece nedostali, nebo ano?“

„To nevíme.“

„Tohle bychom se určitě dozvěděli. Kdyby ho s Garritym chytili, moje vysílačka by se rázem rozpovídala jako kostelní kroužek mé ženy. Ne, myslím, že ten starý texaský ranger je dost mazaný na to, aby tvému tátovi zajistil ještě nějaký ten čas na svobodě.“

Netroufám si doufat ve skutečnost, že by některý z Dvojitých orlů poskytl informace, jež by mého otce dokázaly zachránit před policejní popravou. Avšak zatímco se kolem nás míhají blikající světla rozličných dílen a obchodů, začíná se mi v hlavě rýsovat další plán.

„Jak rychle zvládneš spustit ten zátah na drogové dealery?“ nadhodím.

Dennis mrkne na hodinky. „Moji lidé můžou být připraveni za šest hodin. Takže těsně před rozbřeskem.“

„Vážně?“

„Přípravy jsou z devadesáti procent hotové. Přesně, jak jsme se včera dohodli.“

Představa tvrdého zásahu proti Knoxovým v tak krátké době je nesmírně lákavá. „Co agent Kaiser? Chceš ho o tom informovat?“

Šerif zatne ramenní svaly, jako by se chystal přijmout ránu..., nebo nějakou uštředřit. „Po tom, co jsem byl svědkem, jak v nemocnici Mercy stáhl ocas mezi nohy, jakmile se tam objevil kapitán Ozan? Ani omylem. Tohle bude jenom na mně a na tobě, Penne. Už mě nebaví držet se pořád stranou a nechat Knoxovy těma sračkama zamořovat celej okrsek. Můj bratranec je už dva roky po smrti a já cítím v kostech, že ho má na svědomí právě banda řízená Forrestem Knoxem. Je nejvyšší čas přestat tomu všemu jen nečinně přihlížet.“

„Henry nevěřil, že by některý z Dvojitých orlů pod policejním nátlakem porušil slib mlčenlivosti. A stejně to vidí i Kaiser.“

Walker si pohrdavě odfrkne. „Omlouvám se, vím, že o mrtvých by se mělo mluvit jen dobře, ale Henry věděl o prosazování práva velký kulový. A Kaiser má tendenci vnímat věci příliš komplexně. Já jsem polda a ty prokurátor. Kšeftování s metamfetaminem se v tomhle státě trestá patnácti až třiceti lety odnětí svobody. Někdo z těch, kteří figurují na Knoxově výplatní listině, zaručeně zaspívá, a jednoho či dva Orly udá, aby si zachránil vlastní zadek. A jakmile budeme mít někoho z Orlů za katrem, bude to snadné. Těm starým bastardům je už přes sedmdesát. Myslíš, že budou chtít chcípnout ve věznici Angola obklopeni hordou černošských kriminálníků? Těžko. Vzpomeň si na Glenna Morehouse, když musel čelit rakovině. Zlomilo ho to, nebo ne?“

„To bylo něco jiného.“

„Myslíš?“ Hořce se uchechtne. „Kdybych si měl vybrat, jestli umírat na rakovinu v pěkné nemocnici, nebo hnít v Angole mezi hromadou nasraných černochů, kterým je dobře známo, že jsem býval členem Kukluxklanu, jednoznačně bych volil tu rakovinu, kámo. U té ti aspoň dají morfium, aby se ti ulevilo, když už nic jiného.“

V tom by šerif mohl mít pravdu. Někteří obvinění zločinci prožívají příšernou hrůzu z uvěznění – zkorumpovaní poldové, kupříkladu –, ovšem vzhledem k rasovému zastoupení v amerických věznicích si dovedu představit, že bývalí členové Kukluxklanu budou společně s pedofily těmi, kteří se pobytu za mřížemi mají skutečný důvod obávat.

„Dobrá,“ řeknu tiše. „Počítej se mnou.“

Walker na mě pohlédne se vzrušeným výrazem ve tváři. „Určitě?“

„Jo, pojďme do toho.“

„Co tě přimělo změnit názor?“

Jelikož Dennis kvůli mému otci riskuje vlastní kůži, mám pocit, že mu dlužím pravdu. „Bojová taktika. Forrest Knox řídí štvanici na tátu a Walta. Pokud zítra zasadíme jeho organizaci ten nejtvrďší úder a budeme v tlaku i nadále pokračovat, Forrest bude muset vynaložit spoustu energie na vlastní záchranu. A každíčká minuta, kterou stráví bojem s námi dvěma, mu bude chybět při pátrání po mém otci.“

„Zatraceně,“ zakleje Walker. „Je-li výsledek nejistý, namiř si to přímo do středu. Nedovolíme Forrestovi už ani pomyslet na tvého tátu. Jenom doufám, že se nám nějak podaří zbavit agenta Kaisera, aby se do toho nemohl vměšovat.“

Jakmile to Walker vysloví, vytane mi na mysli vzpomínka na Brodyho Royala ve chvíli, kdy líčil vraždu Pookyho Wilsona u Stromu kostlivců. „To bych možná dokázal zařídit. Ne však v následujících šesti hodinách.“

„Cokoliv, co nám pomůže. Hele, koukni.“ Šerif ukáže směrem na západ, kde ze tmy vystupuje nepatříčně moderní silueta radnice ze sedmdesátých let. „Zvládli jsme to. A na obzoru žádný státní policajt.“

Zdvihne palec a já se otočím, abych se ujistil, že Walkerův švagr je stále za námi a že spolu s ním sedí ve voze i Caitlin. Jakmile ve světle reflektorů auta jedoucího za nimi spatřím obrysy jejich hlav, trochu se mi uleví.

„Hej,“ vyhrne náhle Walker, „před pár hodinami jsi mi říkal, že bys na ty razie chtěl vyrazit se mnou. Pořád to platí? Nebo se radši budeš držet opodál a necháš to na mně?“

O tom vůbec nemusím přemýšlet. „Mámě a dceři jsem zařídil bezpečný úkryt, takže nevidím důvod, proč by sis tu švandu měl užívat jenom ty.“

Šerif plácne do volantu a zašklebí se. „Tak fajn. Za šest hodin si ty zmrdy podáme. A vsadím se, že do čtyřiaadvaceti hodin bude minimálně jeden z Dvojitých orlů sedět u mě v cele a žadonit, aby mohl vyklopit všechno, co ví.“

Dennis najede k levé straně radniční budovy – na místo vyhrazené pro jeho vozový park.

„Měl bych teď zavolat policejnímu šéfovi Loganovi,“ zašeptám provini-
lým hlasem plným obav. „Musí vědět, že dnes v noci pravděpodobně přišel
o jednoho ze svých mužů.“

Úsměv rozjasňující tvář Walkera Dennise se rázem vytratí. „Pověz mu, že
zítra všemu přijdeme na kloub. Že má můj slib.“

„Povím.“

Dennis vypne motor a zadívá se na mě. Oči v jeho buclatém obličejí
planou děsivým přesvědčením. „Až s Forrestem Knoxem skončuju, bude si
přát, aby jeho rodina nikdy nevzkročila do mého okrsku.“

Forrestovi předci sem nejspíš přišli o mnoho generací dříve než ti Denni-
sovi, na tom ovšem šerifovi pranic nezáleží. Důvtip není zrovna jeho silnou
stránkou. Speciální agent John Kaiser je jako bojový dron vybavený řadou
přesně zacílených raket, jež krouží vysoko nad Forrestem Knoxem a Dvo-
jitými orly. Naproti tomu šerif Dennis připomíná spíš železné pumy shazo-
vané z B-17 během druhé světové války: primitivní a těžké, přesto však
dostatečně silné na to, aby dokázaly zdevastovat celý městský blok. A v tom-
hle případě bude zřejmě právě Walker Dennis tou správnou zbraní.

5. KAPITOLA

Jakmile Caitlin Mastersová nasedla do hlídkového vozu, neztrácela už ani minutu. Úmrtí, jichž právě byla svědkem, a mučení, které musela přetrpět, v ní zanechaly nesmazatelné stopy a pozvolna – jako pomalu působící jed – ji vysávaly, žádná rychlá a účinná protilátka však tak jako tak nebyla po ruce. A jestli se tvrzení Brodyho Royala o nasazeném špiónovi v jejích novinách zakládalo na pravdě, každyčkový okamžik mohl znamenat další smazané počítačové soubory. Modlila se, aby případný donašeč alespoň neobjevil digitální kopie Henryho záznamníků. Požár ještě ani nestačil zmizet z dohledu, když nadhodila: „Potřebuju zavolat svému šéfredaktorovi, strážníku. Mohla bych použít váš mobil?“

Šerifův zástupce Grady Wells zalovil v kapse u košile, vytáhl telefon a podal jí ho. „Walker říkal, že můžete. Jenom doufám, že se o tom nedozví ta zatracená státní policie.“

„Nemějte obavy, děláte správnou věc.“

Wells skepticky zabručel.

Šéfredaktorův mobil musel čtyřikrát zazvonit, než se v něm ozvalo: „Jamie Lewis. Kdo volá?“

„To jsem já, Jamie.“

„Bože, bál jsem se, že jsi mrtvá.“ Lewisův rázný severský přízvuk zněl v porovnání s pomalou jižanskou mluvou zástupce Wellse téměř cizokrajně.

„Skoro jsem byla. A někteří lidé si jistě budou přát, aby to tak dopadlo.“

„V jednu chvíli ses tady hádala se Pennem a pak jsi najednou zmizela. Policejní skener teď jako šílený chrlí informace o výbuchu u jezera Concordia.“

„Byla jsem při tom příšerném výbuchu. Vlastně těsně u něj. Už nemluv, Jamie. Jen mě poslouvej a udělej, co ti řeknu.“

„Spust.“

„Okamžitě vypni naše počítače. Servery, zkrátka všechno.“

„Cože?“

„Nabourali se nám do sítě. Někdo je na našem intranetu a maže data. Brody Royal měl mezi našimi zaměstnanci svého špióna. Nejspíš jsme přišli o naskenované kopie Henryho záložních dokumentů a bůhví o co ještě. Nevšiml sis, že by se dělo něco divného?“

„Asi před hodinou jsem si nedopatřením smazal článek.“

Caitlin se sevřel žaludek. „Ne, nesmazal. Ukradli i fyzické kopie Henryho záznamníků a záložních souborů a dokumentů, přímo z naší požární skříně. Už jsi to všechno vypnul, jak jsem ti řekla?“

„Zrovna se o to snažím. Nicméně ztratíme neuložené články, na nichž redaktoři právě pracují.“

„Okamžitě to ukonči, Jamie! Tak jako tak budeme muset celé vydání přepracovat.“

„Dobře. Fajn. Kdy dorazíš zpátky do redakce?“

„To netuším. Musím si pročíst ústřední článek, který jsem napsala, než došlo k posledním událostem – můžu využít i kopii, co jsem poslala e-mailem do ostatních tátových novin. Potom ti znovu zavolám a pokusím se ti odsud nadiktovat nový.“

„Co myslíš tím *odsud*?“

„Po telefonu raději ne. Ale povím ti jedno: Tohle je ta největší věc, na které jsem kdy pracovala. Brody Royal během pouhých několika minut uzavřel asi pět případů vražd. Přímo před našima očima zastřelil černého muže jménem Sleepy Johnston, který byl v roce 1964 svědkem vraždy Alberta Norrise. Prozradil nám, že Snake Knox usmrtil Pookyho Wilsona, jehož se předtím snažil zaživa stáhnout z kůže. A přiznal se rovněž ke znásilnění Violy Turnerové a k zabití vlastní dcery.“

„Ty bláho! Slyšel jsem, že večer zemřela na jipce.“

„Přesně tak. Royal zjistil, že se Katy rozpovídala o jeho podílu na smrti její matky i spousty dalších. Udělal to buď Royal osobně, nebo jeho zeťák. Jo, mimochodem, Randall Regan je taky mrtvý.“

Jamie samým úžasem ztratil řeč, avšak jen na chvíli. „Jak se Royal dozvěděl, že s tebou jeho dcera mluvila?“

Protože mu Penn pustil nahrávku, kterou jsem u ní pořídila... „Nevím,“ zalhala Caitlin. „Každopádně to věděl.“

„Máš pořád tu nahrávku, že jo?“

„Ne. Royal obě vyhotovení spálil. Můj originál i Pennovu kopii.“

„Kurva!“

„Jo, já vím. Ale Penn i já jsme slyšeli, jak se k těm vraždám doznal. To bude v pohodě. Zítřejší vydání bude naprostá bomba, Jamie. Do zítřejšího poledne po téhle záležitosti půjdou všechna média k zemi. A federálové budou vypadat jako partička neschopných keystoneeských strážníků. Jen se musím snažit vyhnout určitým lidem, než to celé dokončíme.“

„Například?“

„Tomu šerifovi z Adams County. Jak jsi na tom se zaznamenáváním diktovaného textu?“

„Meredith je mnohem lepší. Řeknu jí, ať se připraví.“

„Ne. Jenom ty. Než mě s Pennem unesli ze zadního parkoviště, téměř se mi podařilo dostat se zpátky dovnitř, ale někdo z našich lidí přede mnou

zabouchl dveře. Nemám ponětí, kdo to udělal. Mohla to být žena a stejně tak i muž. Neopustil dnes večer někdo své místo?“

„Když se o tom teď zmiňuješ, Nick byl víc než hodinu pryč.“

„Nick Moore? Tiskař?“

„Jo. Domnívali jsme se, že si zašel ven na jídlo, protože bylo jasné, že tiskařský lis ještě nějakou dobu nepoběží.“

„Pokus se ho vypátrat. Ještě někdo jiný?“

„Myslím, že ne. Všichni usilovně pracovali. Koneckonců je to jejich největší novinářská příležitost v životě.“

„To ano. Dobře, ozvu se ti zase tak za dvě minuty a nadiktuju ti nový článek pro případ, že by mě zatkli. Přinejmenším budu nějakou dobu trčet v policejní výslechové místnosti. Zítřejší vydání je tedy prozatím na tvých bedrech. Pravděpodobně se budete muset pokusit dát znovu z hlavy dohromady prakticky všechno, co bylo napsáno.“

„Uděláme to, i když tady budeme muset zůstat až do svítání.“

„S tím určitě počítej. Všechny nás teď čeká dlouhá doba beze spánku.“

Caitlin zavěsila a začala ťukat do drobných ovládacích tlačítek telefonu. Až tehdy si všimla, jak se jí třesou ruce. Za normálních okolností pracovala s mobilním telefonem jako opravdový machr, ale teď ne. Svůj podíl na tom pochopitelně měl traumatický zážitek, kterým si prošla v Royalově sklepení. Nicméně věděla, že hlavním důvodem je něco jiného: velice dobře si uvědomovala, že během hodiny či dvou se speciální agent John Kaiser dozví, že Brody Royal nejenže potvrdil existenci Stromu kostlivců, ale zároveň ho označil i za místo, kde byl zavražděn Pooky Wilson. Vzhledem k tomu, jaké obrovské úsilí Kaiser při hledání kostí obětí Dvojitých orlů vynaložil na odvodnění prolákliny Jericho Hole, jaké prostředky by asi byl ochoten využít, aby našel ostatky Pookyho Wilsona? Před dvěma hodinami byla Caitlin přesvědčená, že jedině ona má šanci vypátrat to takřka mýtické místo spojené s bezpočtem rasově motivovaných vražd, které naprostá většina oficiálních orgánů považovala za smyšlené. A teď to vypadalo, že bude nejspíš muset soupeřit s armádou národních gardistů a specialistů vybavených satelitními snímky. Jakmile se jí podaří dostat k bezpečnému telefonu, pokusí se znovu spojit s Tobym Rabinem, pytlákem z Lusahatcha County, který Henrymu Sextonovi přísahal, že ví, kde se Strom kostlivců nachází. Volat mu uprostřed noci sice nebude ideální, ona však nemá na vybranou.

Po několika překlepech následovaných klením se konečně dostala do e-mailové schránky a otevřela přílohu, již potřebovala. Zapomněla na svá bolestivá zranění, soustředila se na maličkou obrazovku, neúprosně procházela svá vlastní slova a zvažovala, které prvky stávajícího ústředního článku by mohly posloužit jako základ článku nového. Článku, jež musí nadiktovat dřív, než dorazí do úřadu šerifa. Zatímco upřeně hleděla na zářící displej, docházelo jí, jak nesmírně se svět změnil od chvíle, kdy ten text napsala – přestože uplynuly pouhé dvě hodiny. Celý článek bude nutné předělat.

Vtom ji náhle zaplavila vlna vyčerpání a zmocnil se jí pocit, že se zadusí. A když se jí konečně podařilo popadnout dech, zvedl se jí pro změnu žaludek. Nedokázala myslet na nic jiného než na toho pytláka Rambina. Před pouhými pár dny tenhle cizinec kontaktoval Henryho Sextona a nabídl mu, že ho za jistý finanční obnos dovede ke Stromu kostlivců. Věděl ale Toby Rambin opravdu to, co tvrdil? Henryho už v minulosti pár po penězích lačnicích „průvodců“ oklamalo. A protože ho noc poté, co se s ním Rambin spojil, napadli, nemohl se zúčastnit dohodnuté schůzky. Omámen léky – jen několik minut předtím, než ho v nemocničním pokoji zasáhl ostřelovač – dal Henry Caitlin pytlákovu telefonní číslo. S provinilým pocitem si vybavila, jak v Henryho mobilu pozměnila údaje, aby nikdo jiný, kdo by telefon případně prohledával, nebyl schopen to číslo nalézt. Ačkoliv to považovala za bezohledné, byla teď ráda, že to udělala. Teď už jen mohla doufat, že se jí podaří sehnat Rambina dřív, než se doslechne o Henryho vraždě a prchne ze země.

Uklidni se, nabádala sama sebe Caitlin. Zavřela oči a snažila se zaplašit znepokojivé myšlenky. Docílila však jediného: obraz Henryho Sextona obětujícího sebe a Brodyho Roya, jež měla neustále před sebou, se rázem stal ještě mnohem jasnějším a palčivějším.

Otevřela oči a ťukla do klávesnice mobilního telefonu šerifova zástupce Wellse.

„Caitlin?“ ozval se Jamie. „Jsi to ty?“

„Víš něco o tom tiskaři?“

„Ne. Zdá se, že se vypařil.“

„S mnohem větším balíkem peněz, než měl minulý týden,“ zabručela.

„Vážně si myslíš, že by Nick někomu pomáhal ti ublížit?“

„Pochybuju, že by ho napadlo, že mě chtějí zabít. Ale...“ Caitlin náhle hlavou probleskla další vzpomínka na chvíle strávené ve sklepení a odmlčela se. „Jamie... než zemřel, chvástal se Brody Royal tím, jak málo ho stálo koupit si jednoho z mých lidí.“

„No a?“

„Jsem si jistá, že mluvil o tom, že si koupil novináře. *Pisálka*, tak přesně to říkal. Teď si jasně vzpomínám. Takže i kdyby byl Nick tím, kdo přede mnou zabouchl dveře, nebyl podle všeho jediným, koho Royal podplatil. Chci říct, věděl by Nick, kde ukrýváme Henryho zápisníky? Dokázal by si poradit s našimi počítači a intranetem? Mohl by znát uživatelská jména nebo hesla reportérů?“

„Ne. Pokud ale ty soubory nevy mazal Nick, pak to mohl být kdokoliv. Jak se, kruci, pohneme z místa?“

„Pořádně přemýšlej, komu důvěřovat. Vzhledem k tomu, že je Royal mrtvý, budou naši vyzvědači zřejmě předpokládat, že jejich výplaty právě skončily. Od této chvíle tak můžou jakoby nic dál dělat svou práci.“

„Asi ano. Což mě dost děsí. A taky mě to pěkně sere.“

Vtom ji napadla znepokojující myšlenka. „Nabízí se ještě jiná možnost. Když Royal hovořil o tom špiónovi, zmínil se, že vytrhl stránku z Forrestova záznamníku. Mluvil o Forrestu Knoxovi, šéfovi Úřadu pro vyšetřování u louisianské státní policie. To znamená, že Knox si taky někde platil novináře. Hádám, že nejspíš v Baton Rouge, kde žije. Nebo možná v New Orleansu. A jestli Forrest ví o Royalově zvědovi v Examineru, kdo říká, že mu nemůže prodloužit dohodu?“

„Co když měl Forrest Knox informátora v novinách Henryho Sextona?“ nadhodil Jamie. „Nebo hned v několika najednou? Proč se držet při zdi, když máš peněz na rozhazování?“

„Máš pravdu. Kruci, to by leccos vysvětlovalo. Budeme muset naše záměry držet ve velmi úzkém kruhu. K napsání zítřejších článků využijeme pouhé dva počítače – tvůj a můj. Žádné sdílené soubory, žádné internetové připojení.“

„Dobře.“

Caitlin vykoukla z okýnka hlídkového vozu a v záplavě míhajících se světel rozpoznala obrysy známé budovy. „Už jsem jen pět minut od úřadu šerifa. Nejvyšší čas začít diktovat.“

„Jsem připraven.“

„Jamie, tohle je vážně ta nej–“

„Nechceš ztrácet čas tím, že mi budeš vykládat, o jak velkou věc se jedná, že ne? Spusť.“

Zhluboka se nadechla, zavřela oči a bez dalších příprav začala dávat dohromady nový článek. „Henry Sexton, novinář z Concordia Beaconu, položil v noci život za jednoho ze svých kolegů. Tím kolegou jsem byla já...“

Zatímco Caitlin mluvila, ozval se v její hlavě tichý hlas a položil jí nesmírně znepokojujivou otázku: *Mohl by Jamie být tím špiónem?* A prakticky okamžitě jí jiný hlas odpověděl: *Nesmysl.* Zнала svého šéfredaktora už dobrých šest let. Byl to vášnivý liberál a zarytý zastánce spravedlnosti, jenž bytostně nesnášel jakýkoliv útlak a hamiznost. Avšak ještě přesvědčivější než tohle byl pravděpodobně fakt, že Jamie – stejně jako Caitlin – pocházel z bohaté rodiny, takže si mohl dovolit být imunní vůči lichtokám a podkuřování, které mnohdy ty méně šťastné uváděly v pokušení.

„Caitlin?“ nadhodil Jamie. „Co je? Jsi tam?“

„Jo, neslyšíš mě?“

„Nepromluvilaš už půl minuty.“

„Omlouvám se. Bože, byla to šílená noc. Kde jsem skončila?“

„Naposled jsi řekla: Tenhle osamělý reportér, pracující pro nevýznamné noviny v pomalu skomírající louisianské deltě, dokázal víc než armáda agentů FBI za čtyřicet let. A pak ses odmlčela.“

„Dobrá... dobrá. Připraven?“

„Jasně,“ odvětil Jamie.

Caitlin zaplašila myšlenky na špióna a vrátila se ke svému článku.

6. KAPITOLA

Podplukovník Forrest Knox byl už přes sto kilometrů severně od New Orleansu a blížil se k Baton Rouge, když začal zvažovat, že by znovu zapnul svůj mobil. Poslední tři hodiny strávil v New Orleansu, nechtěl však, aby o jeho přítomnosti někdo věděl. Proto také jel neoznačeným vozem a striktně dodržoval povolenou rychlost. Vyděračské mise je nejlepší provádět nepozorovaně, obzvlášť když váš cíl disponuje konexemi jako Forrestův šéf. Plukovník Griffith Mackiever šéfoval louisianské státní policii sedm let a sesadit ho nebyl zrovna jednoduchý úkol. Forrest by raději měl ještě pár měsíců k dobru, aby mohl všechny své věci uvést do pořádku, ale finančníci z New Orleansu, kteří chtěli z nové výstavby, již si vyžádal úder hurikánu Katrina, vytráskat miliony, nehodlali čekat. Kvůli uklidnění nervózních investorů požadovali v New Orleansu nepřetržitou přítomnost státních policistů (kteří by zaplnili vakuum vzniklé po rozložení a nefungující neworleanské policii). Ti nejtvrdíší z nich pak dokonce trvali na odstranění každého, kdo by mohl narušit jejich plány – a to jakýmkoliv prostředky. Forrest dobře znal netrpělivost, jež doprovází vysoké ambice, nemohl však dopustit, aby ho zbytečná lehkomyšlnost a unáhlenost nakonec zničila. Ne teď, když měl úspěch na dosah ruky.

Táhlo mu na čtyřiapadesát a ještě nikdy nebyl svému cíli blíž. S využitím neomylných instinktů a železné sebekontroly se dokázal vypracovat na nejvyšší pozice nejmocnější policejní organizace ve svém rodném státě. A teď byl pouhý krůček od toho, aby ji celou převzal. Jakmile se mu nad louisianskou státní policii podaří získat definitivní kontrolu, stěží bude někdo v Americe hledat nedotknutelnějšího zločince. Na rozdíl od Griffitha Mackievera, jenž během svých let v úřadě marně bojoval s lidskou přirozeností, Forrest využil svůj pragmatický pohled na svět a stvořil něco nevídaného. Spojením drogových operací svého bratrance Billyho, potenciálu přeživších Dvojitých orlů z éry svého otce a zajištěním si podpory celé řady nenasytných politiků a lačných policistů dokázal Forrest na Jihu vybudovat bezkonkurenční zločineckou síť nepředstavitelného dosahu.

Jeho filozofie vycházela z pravidla, které zná každý polda na světě: nehleď na to, jak moc se je ruka zákona snaží odradit a zastrašit, lidi vždycky budou zneužívat drogy, věnovat se hazardu a vyhledávat prostitutky (a pros-

tituty). Jakákoliv rozumná vláda by všechny tyhle praktiky už dávno legalizovala a s pachateli začala spolupracovat. Pozůstatky americké církevní mra- vovky uskutečnění něčeho podobného však naštěstí zabránily, a otevřenému, prozíravému člověku tak nabídly široké pole působnosti. A Forrest si už před spoustou let uvědomil, že tím člověkem je právě on.

Nicméně až hurikán Katrina mu ukázal, jak přízemní a ubohé jeho před- stavy dosud byly. Zpustošené město, jež za sebou zanechala ustupující povodeň, přitáhlo skutečné predátory jednadvacátého století – realitní de- velopery a bankéře. Multimilionáři jako Brody Royal na katastrofu, jakou byla Katrina, čekali celá desetiletí. Větrná smršť a záplavová voda zařídily to, co by žádný člověk nedokázal: jako biblická očista vyhnaly černou spodinu z města. A Royal se svými přáteli měl v úmyslu udržet černochoy mimo město už navždy. Zchátralá sídliště a jednopodlažní nájemní domy, jež byly pro město zkázou, chtěli nahradit luxusním bydlením a korporát- ními kanceláři nacházejícími se v nesmírně lákavé lokalitě v těsné blí- kosti centra a Francouzské čtvrti. Muži, kteří tuto zásadní proměnu města plánovali, počítali se zisky ve výši desítek miliónů dolarů, ne se směšnými částkami, na něž byl Forrest doposud zvyklý. A díky Brodymu Royalovi usoudili, že Forrest by mohl být jedním z těch, kteří jim s naplněním jejich odvážných představ pomohou.

Proniknout do tohoto světa bylo pro Forresta jako sen. Dnes dopoledne se zúčastnil časného oběda s politiky a manažery pojišťoven a investičních fondů. Aniž by se musel ptát, věděl, že ani jeden z nich zaručeně nevzkročil do Vietnamu – leda snad jako výletník se značkovým batohem na zádech a VIP kreditkou v kapse. Přesto to byli predátoři, stejně jako on. Namísto metamfetaminu a prostituce je však živil politický vliv, zmanipulované sta- vební zakázky, tajné realitní dohody a protizákonné obchody s cennými papíry. A zrovna teď – díky nevyzpytatelnému počasí – ho potřebovali. Právě tihle muži mohli klidně naznačit guvernérce, že by na ústředí státní policie rádi viděli změnu ve vedení, ovšem tichá podpora z nejvyšších míst by sama o sobě nestačila. Nejdřív musel Forrest dostat z vrcholu pyramidy plukovníka Mackievera.

Ne že by si o to ten staroch nekoledoval. Už několik měsíců se snažil For- resta načapat, a kdyby se dal dohromady s FBI, je možné, že by se jim společně podařilo najít dostatek důkazů, jež by Forresta spojily s drogovými operacemi Dvojitých orlů, a to by znamenalo jeho konec. Události, k nimž během posledních tří dnů došlo v Concordia Parish, mu to mohly celé znač- ně usnadnit. Agent John Kaiser už podnikl mimořádné kroky, aby z prolák- liny u řeky Mississippi vyzvedl kosti pocházející ze šedesátých let, a neváhal využít ani Patriot Act, aby se zmocnil těla Glenna Morehouse – Dvojitého orla, kterého Sonny a Snake zabili, aby ho umlčeli (což ovšem měli udělat minimálně o den dřív, zdá se). Aby s tím vším dokázal účinně bojovat, potřeboval Forrest získat plnou kontrolu nad státní policií. Jen tak mohl

převzít vyšetřování útoku na Henryho Sextona – který sám nařídil – a pokusit se zmařit snahu federálů objasnit staré vraždy spáchané Dvojítymi orly.

Vzhledem k tomu, že Griffith Mackiever byl vskutku nezkorumpovatelný, rozhodl se ho Forrest zasáhnout prakticky na jediném zranitelném místě. Byla to špinavost, a Forrest nikdy nezapomene na výraz v intendantově tváři, když spatřil zničující síť falešných důkazů a křivých svědectví, jež Forrest pečlivě střídal během měsíců, kdy se ho Mackiever neobratně pokoušel dostat. Bývalý texaský ranger měl co dělat, aby se nerozplakal. Pracoval v bezpečnostních složkách dost dlouho na to, aby věděl, že jistá obvinění člověk zkrátka nemá šanci zažehnat, nehledě na to, jaké skutečnosti nakonec vyplují na povrch. Forrest mu dal osmačtyřicet hodin na odstoupení z funkce, nicméně spoléhal na to, že to staroch zabalí do zítřejšího poledne. A pokud ne, nebude Forrestovi činit sebemenší problém dostat svým výhrůžkám a zničit Mackieverovi kariéru – a s ní i jeho osobní život.

Když už podnikl kroky proti Mackieverovi, mohl Forrest bez zbytečných odkladů začít řešit odstranění Henryho Sextona. Nikdy by ho nenapadlo, že Snake Knox – zamlada zkušený armádní ostřelovač – Sextona mine a nešťastnou náhodou místo něj zabije jeho přítelkyni. Byl nejvyšší čas si přiznat, že Snake i ostatní Orli jsou už zkrátka na práci, kterou vykonávají, příliš staří. Proto se ostatně sesypal i Morehouse: umíral na rakovinu a byl podělaný strachy. Před setkáním se stvořitelem chtěl ulevit svému svědomí. Poté, co Snake zpackal svůj výstřel v nemocnici Mercy, přesunuli federálové Sextona do pokoje bez oken a nepřetržitě ho hlídají. Dostat se k němu nebude snadné. Ale budou se s tím muset popasovat. Sexton s Glennem Morehousem minimálně hodinu osobně mluvil a později spolu ještě telefonovali. A Morehouse věděl víc než dost na to, aby své kamarády z řad Dvojítych orlů i Forresta samotného poslal na zbytek života do věznice Angola. Možná dokonce rovnou do cely smrti.

Forrest rovněž potřeboval zjistit, kolik toho Sexton prozradil Caitlin Mastersové, vydavatelce natchezského Examineru. Ti dva byli konkurenty a za normálních okolností by nikdy nespolupracovali. Nyní se ale Forrest obával, že zranění a neschopnost pokračovat v práci mohly Henryho – jenž se toužil Orlům konečně dostat na kobytku – přimět podělit se s tou holkou o nabyté informace. A s odhaleními, co se té holce honí hlavou, nemohl Forrestovi pomoci ani sebelepší špión.

Když se v dále objevila špičatá věž vládní budovy, zapnul Forrest šifrovaný mobilní telefon, který využíval ke komunikaci s Alphonsem Ozanem. Všem členům Billyho drogové organizace včera nařídil dodržování „zásad Al-Kájdý“, což znamenalo přerušování veškerých elektronických kontaktů a vyřizování veškerých záležitostí pouze formou osobních setkání. Pro muže stojícího na samém vrcholu pyramidy toto pravidlo ovšem pochopitelně neplatilo. Forrest byl přesvědčený, že federálové nemají o jeho satelitním

telefonu ani ponětí, tu a tam ho však pronásledovaly nepříjemné sny, v nichž figurovala NSA* a její automatizované zpravodajské algoritmy. Rozhodl se, že si s Ozanem promluví, až dorazí na ústředí.

Jakmile telefon našel družici, začal okamžitě vyzvánět. Když si pak Forrest na displeji přečetl Ozanovo číslo, naskočila mu husí kůže. Ozan mu přece neměl volat. Netušil, jaké problémy mohly vyvstat, nicméně bylo dost pravděpodobné, že se to týká dění v Concordia Parish. Intuice mu napovídala, že ho chod událostí nejspíš poněkud předběhl, což nebylo dobré.

„Co se stalo?“ zeptal se, když přiložil telefon k uchu.

„Pokoušel jsem se s tebou spojit, plukovníku,“ odvětil rozrušeným hlasem Ozan. „Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě. Postupoval jsem podle těch zatracených pravidel. Měl bys to taky zkusit.“

„Nemohl jsem čekat. Objevily se potíže.“

„Něco s doktorem Cagem?“

„Ne. Brody je mrtvý.“

Forrest křečovitě stiskl telefon. „Brody Royal?“

„Ano.“

„Jak zemřel? Přírozenou smrtí?“

„Nikdo přesně neví, co se přihodilo, ale jeho dům u jezera lehl popelem. Je možné, že ho někdo vyhodil do povětří. Navíc Brody není jediný, kdo tam zemřel. Nezůstal tam kámen na kameni. Jeho zeťák je taky po smrti.“

Randall Regan? Po smrti? Forrest se snažil sebrat síly na další šokující informace. „Někdo další?“

„Tři muži z Royalovy ochranky a s nimi i Henry Sexton a nějaký starý černoch jménem Johnston.“

A je to tady. Jedna rána za druhou. Forrest si pokoušel představit, jaký sled událostí by asi tak mohl vést k podobné noční můře. „To vůbec nedává smysl, Alphonsi. Co se tam, sakra, stalo?“

„Ještě jsi neslyšel to nejhorsí. Do Royalova sklepení se nějak přimotali i starosta Penn Cage se svou snoubenkou, tou Mastersovic holkou, a –“

„Neříkej mi, že jsou mrtví.“

„Ne, ne,“ ubezpečoval ho okamžitě Ozan. „Ale byli tam. Vypadá to, že je Royal asi unesl. Nebo někomu nařídil to udělat.“

„Kurvafix!“ zahřímal se skřípěním zubů Forrest.

„Jo, já vím. Domnívám se, že Henry Sexton a ten starej negr tam šli, aby se Cage a ta holka pokusili dostat ven. Co se událo potom, to netuším. Jen Cage a ta holka z toho vyvázli živí. Jen oni vědí, co se stalo.“

„Kdo byl ten negr?“

„Jmenoval se Marshall Johnston, ale nemám absolutně ponětí, co tam dělal. Podle hasičů došlo k jakési explozi a všude byl prý cítit dehet.“

* Pozn. překl.: *Národní bezpečnostní agentura.*

Forrestovi vmžiku vytanul na mysli Ryoalův plamenomet – zbraň, kterou Forrestův otec použil v roce 1964 na Alberta Norrise a jeho obchod. Smrtící starožitnost, jež za pomoci inertního dusíku chrlí žhavou směs benzínu a dehtu. *Měl jsem se o Brodyho postarat včera v noci*, problesklo mu hlavou. *Nebo možná už dřív.*

„Kde jsou Cage a ta holka teď?“ zajímal se.

„V úřadu šerifa z Concordia Parish.“

Forrest už začínal mít těch starců plné zuby. Byli nezodpovědní a přecitlivělí jako pubertáči. Kvůli pošramocnému egu a paranoi Brodyho Royala se teď musel potýkat s hotovým zemětřesením.

„Alphonsi?“

„Ano, šéfe?“

„Mazej do úřadu šerifa a převezmi vyšetřování.“

„Které? Výbuch Brodyho domu?“

„Ne. Všechno, co se událo za poslední tři dny. Nemůžeme si dovolit, aby se Walker Dennis dál šťoural v našich záležitostech.“

„Myslíš, že s tím bude Dennis souhlasit?“

„Nedáš mu na vybranou.“

„Fajn. A FBI?“

„Pokud se Kaiser stáhne stejně jako v nemocnici, tak budeme mít jistotu, že jsme za vodou.“

„A pokud ne?“

„Pak mu budeme házet klacky pod nohy a mařit všechny jeho šance se něčeho dopátrat.“

„Rozumím.“

„A už mi nevolej.“

„Nebudu.“

Forrest vypnul telefon a hodil ho na sedadlo spolujezdce. Navzdory jeho usilovné snaze mít situaci pod kontrolou přibývala jedna mrtvola za druhou. A když teď zemřel Henry Sexton a zapletla se do toho ta Mastersovic holka, bylo jasné, že se schyluje k mediální bouři. Veškeré naděje na poklidné vyřešení problémů se rozplynou, jakmile spatří světlo světa zítřejší vydání Examineru. Forrest vytáhl z odkládací schránky červený majáček a položil ho na palubní desku. Pak ho zapnul a sešlápl plynový pedál až k podlaze. Rychlost teď byla rozhodující.

7. K A P I T O L A

Sedím na lavici před výslechovou místností úřadu šerifa v Concordia Parish a speciální agent John Kaiser mě drtí pohledem, v němž se mísí vztek a zklamání. Obvykle dokonale upravený a elegantní agent vypadá, jako by si právě zdříml v autě a někdo ho nečekaně probudil: vlasy mu trčí do všech stran, oblečení má nakřivo a jeho oči zdobí pořádné pytle. Zdá se, že nedostatek spánku si začíná vybírat svou daň.

Na chodbě se nachází pouze ošoupaná vinylová sedačka, kovová židle a malý stolek, na kterém stojí umělý vánoční stromček a pomalu dosluhující kávovar. Káva v konvici připomíná říční bahno smíchané s asfaltem, což ovšem Caitlin nezabránilo v tom, aby si jí předtím, než vešla do výslechové místnosti, nalila plný hrneček. Zjevně se – jakmile opustí tohle místo – chystá zahájit pracovní maraton.

Před deseti minutami jsem dokončil svou výpověď před šerifem Dennisem a jeho videokamerou. Šerifův švagr mezitím dohlížel na Caitlin ve vedlejší kanceláři. Dle dohody s Caitlin jsem vypovídal převážně pravdivě, pouze jsem vynechal pár nebezpečných skutečností, jako například Royalovo tvrzení, že můj otec před třemi dny zavraždil Violu Turnerovou. Než se dostala na řadu Caitlin, málem zešlela. Tak moc se toužila dostat zpět na druhou stranu řeky do Examineru. Prostřednictvím pevné linky mluvila se svým šéfredaktorem a podařilo se jí shromáždit kompletní osazenstvo, které teď čekalo na její příjezd. Šerif Dennis slíbil, že to s ní vyřídí co nejrychleji, bylo však jasné, že jeho vstřícnost přijde vniveč, pokud se nám nepodaří opustit tuhle budovu dřív, než dorazí státní policie nebo FBI, kteří nás budou dál zadržovat. A přesně to se taky stalo. Pět minut poté, co Caitlin zmizela ve Walkerově kanceláři, se v hlavních vchodových dveřích objevil agent Kaiser a chodbou se rozlehlo mé jméno.

Začal se vyptávat a já mu poměrně podrobně vylíčil události, k nimž v noci došlo. Zhruba sedmdesát procent z toho, co jsem mu vyprávěl, se zakládalo na pravdě, dvacet procent byly lži a dalších deset procent jsem úplně vynechal. V okamžicích ticha, které oddělovaly jeho a má slova, jsem se snažil přehlušit dunění střelby, Caitlinin křik a hrůzostrašné syčení a burácení Royalova plamenometu, jež mi stále zněly v hlavě.

„Jsem rád, že jste naživu,“ poznamená Kaiser, přičemž je vidět, že má co

dělat, aby ovládl svůj hněv. „Nícméně oba víme, že kdyby Henry Sexton a Sleepy Johnston nevrhli do Royalova domu a neobětovali své životy, byli byste teď s Caitlin mrtví.“

„Na nic jiného nemyslím od chvíle, kdy se to stalo,“ hlesnu, aniž bych odtrhl oči od dlážděné podlahy.

„Upozorňoval jsem vás, abyste se se držel stranou, Penne. Ale vy jste se do toho musel vložit a šest lidí – možná i víc – je teď po smrti.“

Pocit viny, který mě od toho ohně pronásleduje, je natolik drásavý, že ho Kaiserova slova jen stěží můžou ještě umocnit. Když k němu vzhlédnu, musí mu být jasné, že se před ním nehodlám jakkoliv obhajovat. „Když už si teda hrajeme na upřímnost, Johne, musím říct, že se mi od vás od začátku dostávalo poněkud nejednoznačných signálů. Dnes ráno jsem vám u Jericho Hole naznačoval, že mám v úmyslu zaštourat klacíkem v hadí dřevě, stejně jako vy. Zrazoval jste mě od toho? Ne. Věděl jste rovněž, že jsem měl s Reganem potyčku na té restaurační toaletě. Varoval jste mě, že mám být opatrný, nic víc. Hádám, že jste doufal, že se mi podaří vyprovokovat Royala a Regana k tomu, aby se sami usvědčili, zároveň ale nedojde k žádné katastrofě – k níž však, a to nepopírám, teď bohužel došlo.“

Kaiser opětuje můj chladný pohled. „Dobrá, nesu na tom svůj podíl viny. V každém případě jste s tím ale skončil. Jste starosta Natchezu, ne návladní Adams County. V tomhle směru nemáte žádné pravomoci.“

„Jasně. Kdybych totiž byl návladním Adams County, Dvojití orli by už seděli v cele v Natchezu a žadonili o dohodu.“

„Pak můžeme děkovat bohu, že jím nejste. To by totiž byla velká chyba.“

„Jak to myslíte?“

Kaiser přejde ke skládací kovové židli stojící vedle stolku naproti mně, posadí se a položí si ruce na kolena. „Penne, poslední dva dny jsme toho před sebou hodně tajili, teď k vám však budu naprosto otevřený. O Brodym Royalovi toho vím víc, než jsem vám sdělil. A o Forrestu Knoxovi taky. Něco mi bylo známo už předtím, než jsem sem dorazil, a zbytek jsem se dozvěděl od Henryho Sextona.“

„Nechce se mi věřit, že by vám toho Henry zas tak moc řekl.“

„Henry cítil vůči federálům jistou zatrpkllost, to připouštím. Za naši liknavost a pochybení z doby boje za občanská práva i za způsob, jakým s ním většina agentů celé roky jednala. Když ale zavraždili Glenna Morehouse, dospěl Henry k závěru, že mi pro jistotu určitou část informací odhalí. To on mi pověděl, že vazby mezi Royalem a Dvojitými orly sahají až do roku 1964. Svěřil se mi rovněž se svým podezřením, že Forrest Knox drží ochrannou ruku nad drogovými kšefty Orků a že se na nich dost možná i sám podílí. Zaslechl jsem nějaké zvěsti už dřív, ovšem Henry mi předložil fakta a důkazy, které se k FBI nikdy nedostaly.“

Mlčky se snažím zpracovat skutečnost, že Henry měl v Kaisera takovou důvěru.

„Nezmínil se mi ale o svých záložních materiálech,“ pokračuje agent. „Až tak dalece svůj postoj nezměnil. Myslím, že se obával, že kdyby předal své zápisníky FBI, mohly by jednou provždy zmizet. Chtěl, aby je měl nějaký novinář, proto je všechny předal Caitlin. Špatné rozhodnutí, uvážíme-li, co se s nimi stalo.“

Dnes večer mě Caitlin informovala o svém zítřejším úmyslu nechat Kaisera nahlédnout do Henryho dokumentů, avšak vzhledem k tomu, co se událo v Brodyho domě, nechci mluvit za ni.

„Naposledy jsem Henryho navštívil dnes odpoledne,“ hovoří dál Kaiser, „pouhých pár hodin předtím, než se ho pokusil sejmout ten ostřelovač. Přestože byl velice oslabený, vyprávěl mi, co se od Glenna Morehouse dozvěděl o vraždě Jimmyho Revelse.“

Zatvářím se zmateně, ovšem Kaisera tím nepřevezu.

„Plánovaný atentát na RFK?“ nadhodí. „Carlos Marcello a tak? Kruci, nedělejte ze sebe hlupáka. Ne potom, co se přihodilo dnes v noci.“

A než se zmůžu na odpověď, dodá: „Musíme spolu probrat to, co jste mi řekl o svém otci, když jsem vám poprvé telefonoval z New Orleansu.“

Odvolává se na mé tvrzení, že Brody Royal a můj otec by mohli mít informace týkající se velkých atentátů spáchaných v šedesátých letech. Řekl jsem to jen proto, abych ho nalákal do Natchezu, a teď toho lituju. Potřebuju se vyspat a nachystat na protidrogovou razii, která vypukne za úsvitu. Jednu věc by ale Kaiser vědět měl – nehledě na to, jak bláznivě to může znít.

„Máte na místě požáru nějaké agenty?“ nadnesu.

„Tři. Proč?“

„Můžou zabránit státní policii ve sbírání důkazů?“

„Rozhodně. Royalův dům u jezera a přilehlé pozemky jsou teď místem činu spadajícím do federální jurisdikce.“

K mému překvapení mě rychle zaplaví pocit úlevy. „Jakmile ty trosky vychladnou, měli by je vaši muži začít důkladně prohledávat a prohrabávat popel.“

„Po čem pátráme?“

Něco mě nutí odsunout odhalení té nejvýbušnější informace. Abych ho trochu pozdržel, předhodím mu návnadu, díky níž by mi zítra mohl jít z cesty. „Záleží pochopitelně na teplotě ohně, nicméně mohli byste nalézt zbytky vskutku ojedinělého nože na dopisy. Royal nám vykládal, že ho Frank Knox vyřezal z pažní kosti Pookyho Wilsona. Čepel byla z kosti a rukojeť byla potažená vyčiněnou kůží z Wilsonova penisu. Tak to aspoň Royal tvrdil. Doznal se nám k té vraždě, Johna Snake a Franka Knoxovi ji vykonali na základě jeho příkazu. A celé se to událo u Stromu kostlivců.“

„U Stromu kostlivců?“ hlesne Kaiser. „Většina našich agentů nevěří, že to místo skutečně existuje.“

„Existuje. Royal byl u toho, když tam Wilsona zabili. A dosud tam musí být Pookyho kosti.“

Kaiser nedokáže skrýt svůj zájem, jenž mu doslova srší z očí. „Zmínil se i o vraždě Jimmyho Revelse?“

„Ne. Ale přiznal, že se podílel na hromadném znásilnění Violy Turnerové.“

„Co, sakra, Royalovi tak rozvázalo jazyk?“

„Příchod Henryho a Sleepyho. Chtěl nám dokázat, jak marné a zbytečné jejich životy byly.“

„Bože, to je případ.“ Kaiser pomalu zakroučí hlavou.

„Dá se z něčeho takového, jako je ten nůž na dopisy, získat DNA?“

„Snad ano. Nicméně mám pocit, že se mě snažíte zmást, Penne. Jak trofej z vraždy Pookyho Wilsona souvisí s těmi atentáty ze šedesátých let?“

„Nijak.“ Opřu si lokty o kolena a promnu si spánky. „Asi to bude znít šíleně, ale... chvíli předtím, než to v jeho sklepení šlo všechno do pekel, nám Brody ukázal dvě pušky. Byly vystavené v jedné z jeho vitrín se zbraněmi a pod každou z nich se nacházela mosazná plaketa.“

„A?“

Zvednu oči a snažím se, aby Kaiser viděl, že na tom, co se mu chystám říct, nejsem osobně nijak zainteresován. „Na rozdíl od ostatních plaket, které obsahovaly informace o značce zbraně a tak podobně, na těchhle bylo pouze datum a malá americká vlaječka.“

Kaiser pokrčí rameny. „A co já s tím?“

„Šlo o dvaadvacátý listopad roku 1963 a čtvrtý duben roku 1968.“

Očekával bych, že se zatváří skepticky, místo toho se však jeho oči zalesknou vzrušením hodným lovce. „Věříte, že byly pravé?“

„Brody věřil, že ano. Já? Ne. Myslím, že Snake Knox vzal toho starce na hůl. Hned dvakrát. Což jsem mu taky řekl.“

Kaiser nad tím dlouze přemítá. „Opravdu jste to tak cítil?“

Vzpomenu si na historku, již mi nedávno vyprávěl otec, a celé to znovu zvažuju. „Stoprocentně jistý si tím nejsem. Ne, pokud jde o pušku související s JFK.“

„Povíte mi proč?“

Když si uvědomím, že Kaisera zajímá spíš tohle než tíživá situace mého otce, mám chuť mu jednu vrazit. „Zatímco zkorumpovaní poldové nahánějí mého tátu jako divou zvěř?“

Agent FBI mě chvíli zkoumavě pozoruje a pak nesnesitelně klidným hlasem pronese: „Vím, jak moc se snažíte zachránit svého otce. Vím ale taky, co jste dnes večer udělal. Našel jste na Brodyho nějakou páku a pokusil se ho přimět, aby vašemu otci pomohl. Jakmile jsme se rozešli, zamířil jste do Nemocnice svaté Kateřiny. Nabídl jste mu, že utajíte to, co víte, a že jeho jméno nepadne před policií ani se neobjeví v novinách. Nemám pravdu?“

Kaiser by se nedostal tam, kde je, kdyby mu to nepálilo. „Mohl bych se o to pokusit, kdyby byl Henry Sexton schopen mě –“

„Kecy! To Caitlin držela Brodyho v šachu. Nahrávkou Katy Royalové, kterou pořídila o pár hodin dříve, nebo se snad pletu?“

Mlčím a ani za Boha nemůžu přijít na to, jak se Kaiser o té nahrávce dozvěděl.

„Existuje ještě?“ naléhá. „Nebo se jí Brody dnes v noci zmocnil?“

Výraz mé tváře mu prozradí vše, co potřebuje vědět.

V Kaiserových očích se zračí nefalšovaný soucit. „Podívejte, z lidského hlediska vám to nemůžu vyčítat. Život vašeho otce byl v ohrožení a vy jste měl Roya v hrsti. Koukněte ale, co to vaše počínání přineslo.“

Zírám na podlahu a přeju si, aby se Caitlin už konečně vynořila z výslechové místnosti.

„Pokud vás to aspoň trochu utěší, domnívám se, že váš táta a Walt Garrity se někde dobře ukryli. Nikdy je nenajdeme a Knoxovi při troše štěstí taky ne. Myslím, že ti staří blázní jsou zcela v bezpečí. Což je taky důvod, proč váš další plán považuju za naprosté šílenství.“

„Jaký plán?“ ptám se, zatímco si lámou hlavu nad tím, jestli se mu mohlo nějak podařit odhalit chystaný zátah proti Knoxovic drogovým operacím.

„Dohoda s Royalem vám nevyšla, tak teď zvažujete, že byste se obrátil na Forresta Knoxe. Nemám pravdu?“

Tahle domněnka mě skutečně šokuje. „Ne, sakra!“

Kaiser protočí oči v sloup. „Řekněte mi jen, že jste ho ještě nekontaktoval.“

Tentokrát se federální agent mýlí, takže se mohu spravedlivě namíchnout. „Takový hlupák nejsem, Johne.“

„Normálně ne. Teď ale máte zatemněnou mysl. Takže mi dovolte malé upozornění. Zatímco Brody Royal byl jako rozmrzelý starý pes povalující se na verandě, Forrest Knox je čistokrevný vlk, který vás vycítí na míle daleko. Nezahrávejte si s ním.“

Zvednu se z lavice a začnu přecházet po chodbě. „Proč se tak zaobíráte těmi dávnými atentáty? Hádal bych, že spustíte pátrání v mokřadu Lusahatcha a budete hledat Strom kostlivců. Musíte přece najít ostatky Pookyho Wilsona, a možná i Jimmyho Revelse. To je způsob, jak dostat Knoxovy, pokud po nich nechcete jít kvůli jejich drogovým kšeftům. Už jen Brodyho prohlášení vám stačí k tomu, abyste mohl zatknout Snakea.“

Ještě ani nestačím domluvit a Kaiser už vrtí hlavou. „Brody vám pověděl, že Pookyho Wilsona zabil Snake Knox. My však máme k dispozici dokumentaci ze sedmdesátých let, jejíž součástí je i záznam z výslechu Dvojitého orla jménem Jason Abbott – ten odpřisáhl, že Pookyho zabil Forrest Knox. Rovněž u Stromu kostlivců, mimochodem.“

„To je kravina. Kolik bylo Forrestovi v roce, kdy Pooky zemřel? Dvanáct? Royal dnes v noci nelhal. Neměl k tomu důvod.“

„Nejspíš máte pravdu. Což ovšem neznamená, že ten záznam přestane existovat. Víte, jak Henry Sexton poprvé zjistil, že Pooky Wilson byl pravděpodobně ukřižován?“

„Z toho zmiňovaného záznamu, který získal na základě Zákona o svobodném přístupu k informacím, předpokládám.“

„Přesně tak. Jason Abbott byl starší bratranec Forresta Knoxe a taky patřil k Dvojitým orlům. V roce 1972 odhalil, že Forrest spal s jeho ženou – jak před odjezdem do Vietnamu, tak i potom, co se vrátil. Nasazovali mu parohy, kdy jen mohli. Jednou v noci tak v notně podroušeném stavu Abbott zamířil do hotelového pokoje agenta FBI, který ho kdysi vyslychal. Prozradil mu, že Dvojití orli měli v úmyslu stáhnout Pookyho zaživa z kůže, neměli ale k dispozici ten správný nůž, takže to po chvíli marného snažení vzdali a přibili ho ke Stromu kostlivců. Řekl, že Forrest byl tím, kdo zatloukl hřebíky.“

„Tak to popisoval i Brody, jen s tím rozdílem, že v jeho podání sehráli hlavní role Frank a Snake.“

Kaiser si zaklesne propletené prsty za koleno a tónem hodným hloubavého vysokoškolského profesora pronese: „Domnívám se, že Forrest tam byl přítomen, nicméně pouze přihlížel Pookyho smrti. Abbott nepřiznal, že by u Stromu kostlivců byl i on sám. Tvrdil, že tu historku vyslechl od jiného Dvojitého orla, jenž se toho celého zúčastnil. Snažil se Forrestovi hodit na krk i pěkných pár dalších zločinů, a přestože šlo bohužel o samé neověřitelné záležitosti, vyrazil přece jenom spoustu cenných informací týkajících se rodiny Knoxových. Verze, kterou Henry získal na základě Zákona o svobodném přístupu k informacím, byla silně redigovaná.“

„Podnikla FBI na základě těch Abbottových tvrzení něco?“

Moje otázka je Kaiserovi očividně nepříjemná. „Bylo to problematické. Jakmile Abbott vystřízlivěl, chtěl vše odvolat. A vzhledem k tomu, že mu Forrest spal se ženou, nabízela se vcelku jasná pohnutka ke křivému obvinění. Přesto se dva agenti vydali na vojenskou základnu, aby Forresta vyslechli a Abbottovu historku prověřili.“

„A?“

Kaiser se opře o zeď a s chutí pokračuje: „Zatímco agenti Forresta zpovídali, Jasona Abbotta o tři sta kilometrů dál srazil nákladňák. Řidič z místa nehody ujel a případ zůstal nevyřešený.“

Mám dojem, že budu zvracet. „Během rozhovoru s Knoxem?“

„Přesně tak. Forrestovi přitom tehdy bylo pouhých dvacet let, Penne. Věřte mi, že ten člověk v sobě nemá ani špetku citu.“

„Byl jedním z těch federálních agentů Dwight Stone?“

„Ne. Dwighta v té době donutili opustit FBI, takže nemohl přiložit ruku k dílu. Je tu ovšem ještě jedna zajímavost. Když Abbott vystřízlivěl, popřel, že by kdy patřil k Dvojitým orlům. Nicméně během noci před pohřbem někdo na jeho v rakvi vystavené tělo hodil půldolar s portrétem JFK.“

„Měl jsem za to, že Dvojití orli nosili dvacetidolarové mince.“

„Pouze ti starší, zakládající členové. Ostatní nosili půldolarové mince s JFK z roku 1964 – většinou s dírou po kulce.“ Kaiser zvedne obočí. „Dost zvláštní, že? Federálové každopádně na pohřbu měli svého informátora a ten dosvědčil, že viděl Forresta Knoxe osamoceně dokráččet k rakvi.“

„Myslíte, že Forrest dal tu minci do Abbottovy rakve? Na tělo muže, kterého sám nařídil zabít?“

V Kaiserových očích se zračí jisté pohnutí, jemuž nerozumím. „Když Forrest sloužil ve Vietnamu, nosil u sebe sáček s půldolary s JFK. Kdykoliv zabil příslušníka Vietkongu, vložil mu jednu z těch mincí do úst, aby zne přátelená strana věděla, že ho dostal právě on.“

Paže mi okamžitě pokryje husí kůže. „A to mu – nebo Orlům – FBI nedokázala Abbottovu vraždu nějak přišít?“

Kaiser pokrčí rameny. „Ředitelem byl v té době stále ještě J. Edgar Hoover. S povděkem kvituji, že šlo o jeho poslední měsíce na téhle zemi. A Forrest byl naneštěstí vyznamenaný válečný hrdina – čili něco, čeho se během té války zrovna nedostávalo. Domnívám se, že mu Hoover nechtěl působit potíže.“

„Paráda.“

Kaiser se trpce ušklíbne. „Doufám, že je pro vás ten příběh poučením.“ Zvedne pravý ukazováček. „S Forrestem Knoxem nemůžete vyjednávat. Sežere vás zaživa, Penne.“

Poněkud zaskočen Kaiserovým odhalením dojdou ke dveřím výslechové místnosti a přitisknu k nim ucho. Skrz dřevo tlumeně proniká zvucný hlas Walkera Dennise. Caitlin se už určitě nemůže dočkat, až odtamtud vypadne.

Obrátím se zpátky ke Kaiserovi. „Jak jste to, sakra, přede mnou mohl tajit? Dneska ráno jste se choval, jako byste o Forrestu Knoxovi věděl úplný prd.“

„Snažil jsem se vám naznačit, že Brody Royal není tím, kdo za tím vším doopravdy stojí. Před třemi hodinami před nemocnicí poté, co se ten ostřelovač pokusil dostat Henryho Sextona, jsem vám říkal, že skutečným nepřitelem je Forrest. Jenže pak mě odvolali, vy jste využil příležitost a zdechnul se. Nechtěl jste to slyšet.“

Jistě, má pravdu, nicméně to mě teď netrápí. „Jak dlouho to ale už všechno víte?“

S očima upřenýma do dále si promne zarostlou tvář. „Koukněte, kdybych vám pověděl, co si o téhle záležitosti vážně myslím, měl byste mě za blázna.“

Vzhledem k tomu, že s Walkerem Dennisem plánujeme Knoxovým zítra ráno vyhlásit válku, by každá tajná informace, již se mi mezitím podaří získat, mohla být zcela zásadní. „Tak jako tak se už pohybuje v šedé zóně. Takže to vyklopte.“

Kaiser zlehka mlaskne jazykem o patro, pak vstane a začne spolu se mnou přecházet po chodbě. „Fakt, že je Forrest zapletený do tohoto svinstva s Dvojitými orly, je jako osud. Jako něco, co se zkrátka mělo stát. Mám pocit, jako by mě sem – po letech pronásledování duchů – cosi přivedlo jen proto, abych se mu postavil a zničil ho.“

„Na fatalistu bych vás teda netipoval.“

Federální agent se k mému nemalému překvapení usměje. „Hele, jsem přece dítě šedesátých let. Ne, vážně, tohle je už potřetí, kdy se naše cesty zkřížily. O našem prvním setkání přitom Forrest vlastně ani neví.“

„Kdy k němu došlo?“

„Ve Vietnamu. V roce 1970 jsem zůstal třet na kopci na severním okraji údolí A Shau, ve špinavé díře zvané Ripcord.“

„Ripcord?“

„Jo, na základně palebné podpory. Šlo o jeden z posledních velkých střetů celé války. Jednadvacet dnů v obležení. Působil jsem u 101. výsadkové divize. Ta příšerná noční mūra si vyžádala spoustu obětí. O Ripcordu toho moc neuslyšíte, protože jsme se odtamtud nakonec vyplížili a bombardéry B-52 to tam srovnaly se zemí. Každopádně to byla prohraná bitva.“

„Forrest Knox tam byl taky?“

„Tehdy jsem to nevěděl, ale ano. Patřil k lurpům.“

„Ke komu?“

„K lurpům. Neboli k jednotce hloubkového průzkumu. Lurpové byli předchůdci dnešních Delta týmů. Nestrávili u Ripcordu celou dobu jako já, a přestože se z nich formálně stal 75. pluk Rangers, pořád to byli lurpové se vším všudy. A Forrestovy armádní záznamy hovoří jasně: během první fáze bitvy tam působil. Musel jsem ho tam pravidelně vídat, nicméně lurpové byli tak trochu tajemní a drželi si odstup. Šlo o vskutku elitní vojáky, mezi nimiž nechyběli ani chladnokrevní zabijáci. Jako jednotka se mohli pochlubit úctyhodným poměrem zabitých čtyři sta ku jednomu.“

„Proboha.“

„Jak už jsem řekl, s chlápkem s takovou pověstí není radno si zahrávat. Je to ale zvláštní, nemyslíte? Já pocházím z Idaho, Knox z Louisiany, a přesto jsme se řízením osudu ocitli na tomtéž místě.“

„Kdy se vaše cesty protnulý podruhé?“

„Během hurikánu Katrina. Zatímco jsem pracoval v terénu a snažil se za FBI držet město pohromadě, Forrest – čistě teoreticky – dělal totéž za státní policii. Jak se však situace zhoršovala, začal jsem dostávat zprávy o šílených událostech, k nimž docházelo v časných ranních hodinách. Podivné akce občanských hlídek. Vyrovnávání účtů, nevysvětlitelné mizení vězňů, útoky ostřelovačů... zkrátka typická práce lurpů, pouze zaměřená na vybrané skupiny americké populace. Především na černé drogové dealery.“

„Domníval jsem se, že tyhle historky byly jen kecy.“

„Většinou ano, našly se tam ale i výjimky. V mezidobí mezi pondělním protržením ochranné hráze a sobotním odpolednem, kdy na místo dorazily jednotky generálporučíka Honorého, se ve městě rozpoutalo hotové peklo. Neworleanská policie prakticky přestala existovat a rozmáhaly se občanské nepokoje. V televizi jste viděl jen to, co se odehrávalo za bílého dne. V noci byla situace výrazně horší. Po ulicích se potloukaly kořistnické bandy využívající zvuk nouzových generátorů k zaměření obětí, které následně nemilosrdně okrádaly. V té době se objevilo pěkných pár těl mladých černochoů s prostřelenou hlavou či srdcem a většina z nich byla připsána na vrub povodni nebo skončila jako neobjasněné zabití.“

„A Forrest s tím měl co do činění?“

Kaiser pokrčí rameny. „Z několika zdrojů se mi doneslo, že tam měl soukromou, tajně operující zásahovou jednotku. Tehdy jsem předpokládal, že pokud se ta tvrzení zakládají na pravdě, jedná se o poněkud drsné a neortodoxní prosazování zákona. Koneckonců, Forrest byl synem nechvalně proslulého člena Klanu. Myslel jsem si, že spolu se svými rasistickými kamarády využil příležitost a vyhlásil lov na černé drogové dealery. Ovšem potom, co jsem hovořil s Henrym, jsem dospěl k závěru, že ty vraždy byly ryze obchodní záležitostí.“

„Kristepane, Johne.“

„Jde o to, že Forrest udělal první poslední, aby se mu nedalo nic vytknout. Má docela dost přívrženců ve vládě. Dokonce se o něm mluví jako o příštím superintendantovi státní policie.“

Nemůžu tomu uvěřit. „Pokusíte se to zastavit?“

„Ještě před týdnem bych řekl, že nemám šanci. Nicméně dnes večer... se věci poněkud změnilly. Záleží, jak moc si s Ozanem ušpinili ruce ve snaze ochránit rodinu Knoxových. Teď by se mi možná mohlo podařit strhnout Forrestovi masku.“

Zastavím se a chytnu ho za ruku. „Zamlčoval jste toho mnohem víc než já.“

„Vážně?“ Zatváří se skepticky. „Mohl bych vám vylíčit šokující historii rodiny Knoxových. Podělit se o historiky zahrnující mrzačení a získávání trofejí –“

„Na to vám seru! Proč jste s tím nic neudělal?“

Zdá se, že Kaisera mé rozhořčení překvapilo. „Dělám na tom právě teď. Nicméně postavit případ proti policistovi – obzvláště pak tak vlivnému a mocnému jako Forrest – vyžaduje svůj čas.“

„Hele, o tom něco vím. Ale za kšeftování s pervitinem jsou přece stanovené povinné minimální tresty. Je to právní obdoba baseballové pálky. Proč na to, sakra, chcete jít z jiné strany? Dneska ráno jste mi tvrdil, že operujete pod záštitou Patriot Actu. Tak zabásněte všechny křiváky napojené na Knoxovic drogovou organizaci a začněte nabízet dohody. Dřív nebo později někdo vykopí něco, co vás dovede k Forrestovi.“

Tenhle návrh Kaisera skutečně rozesměje. „Vážně asi musíte být v šoku. Díky vašim zkušenostem byste měl vědět, jaký postup podobné kauzy vyžadují. Je to jako boj s mafií. Nezačnete ždímat podřadné pěšáky v naději, že se tak propracujete až k vrcholu organizace. Najdete korunního svědka – klíčového člověka, který se pohybuje přímo v centru dění. Pak pěkně kousek po kousku vystavíte celý svůj případ. A jakmile budete mít vše připravené, převálcujete všechny naráz – odzola až nahoru. Kdybych šel po Forrestovi tak, jak navrhuje, nechal by buď pozabíjet mé bezvýznamné svědky, nebo by uprchl ze země.“

Kaiser má pravdu; což však neznamená, že jeho způsob je jediný možný. „Mluvíte o měsících práce, Johne. Máte ale přece důvodné podezření, takže

hned zítra můžete začít zatýkat Dvojité orly, a tím Forresta okamžitě zahnat do defenzívy. Možná budete mít štěstí a narazíte na někoho, kdo vám pomůže obvinít ho z korupce a vydírání. Proč to nezkusíte, když každá hodina rozhoduje o tom, zda můj otec přežije, či zemře?“

Kaiser na mě chvíli hledí a pak chodbou ve tvaru písmene L dokráčí k místu, odkud je vidět na hlavní vchod. Když se ujistí, že jsme sami, jde zpátky ke mně a klidným, přesvědčivým hlasem pronese: „Mám-li být upřímný, nechci Knoxe a jeho příbuzenstvo sebrat za drogové kšefty. Domnívám se, že FBI má morální povinnost vůči obyvatelům tohoto okrsku – zvláště těm černým – vyřešit případy, které jsme v šedesátých letech tak zanedbali. Zklamali jsme rodiny obětí i agenty, kteří na těch případech usilovně pracovali. Chceme-li to nějak uzavřít a dočkat se vykoupení či uzdravení, musí být Dvojití orli souzeni a odsouzeni za rasově motivované vraždy, jež spáchali – ne za prodávání pervitinu.“

Cítím, jak se mi vytrácí krev z tváří a začínají se mi potit dlaně. „To jako vážně?“

„Nikdy jsem nemluvil vážněji. Totéž platí i pro Forresta. Ten bastard neskončí v Angole za to, že si nahrabal obchodováním s metamfetaminem. Půjde do lochu za vraždu. Bude souzen a odsouzen za zneužití odznaku a uniformy, jež nosil během hurikánu Katrina. Zradil všechny čestné poldy, kteří mu byli oporou, zatímco ostatní vzali nohy na ramena.“

Kaiser myslí naprosto vážně každé své slovo. Přesto nemůžu jeho argumentaci nechat bez odpovědi. „Johne... opravdu necháte mého otce kvůli svému smyslu pro morálku zemřít?“

Zhluboka se nadechne a pak pomalu vydechne. „Váš otec se do situace, v níž teď je, dostal sám. A pořád má možnost dobrovolně se přihlásit na policii.“

„Blbost. Moc dobře víte, že Knoxovi muži by ho odpráskli dřív, než by stačil vytáhnout bílou vlajku.“

Aniž by odpověděl, dál na mě upřeně hledí.

Chvíli mi trvá, než ovládnu svůj vztek. „Ministerstvo financí se ničím podobným netrápilo, když potřebovalo dostat Al Caponeho. Daňové úniky byly zcela dostačující.“

„Tohle je něco jiného. Vezmeme-li v úvahu nevyřešené vraždy z doby boje za občanská práva, přidáme současné Forrestovy zločiny, a to vše propojíme s Brodym Royalem a Carlosem Marcellem a jejich podílem na atentátech na Kinga a Kennedyho, bavíme se o jednom z nejzávažnějších zločinných společenství v celé americké historii. Kdyby se netýkalo vašeho otce, ale kohokoliv jiného, viděl byste to stejně jako já.“

Když si uvědomím, že Kaiser skutečně hodlá postupovat hlemýždím tempem, zatímco muži, které má v hledáčku, pozvolna obkličují mého otce, zachvátí mě jakási zvláštní panika. Oproti Walkeru Dennisovi a mně disponuje Kaiser prakticky neomezenými možnostmi. Může využít NSA,

DEA* a spoustu dalších zdrojů. Jediné, co nemůže ovlivnit, jsou mé vlastní činy –

„Výraz, který máte v očích, se mi vůbec nelíbí, Penne. Povězte mi, co se vám honí hlavou.“

Rozhodím rukama a podstoupím od něj. „Hele... vy jste ten, kdo má všechny trumfy. Já jsem jen starosta jedné bezvýznamné díry a chci už jít domů.“

Dál mě pozorně sleduje, avšak podezření, jež se mu zračí v očích, se pomalu vytrácí. „Vaše matka a dcera jsou v pořádku? Předpokládám, že je někde ukrýváte.“

Ó, *jak jste čestný a přímý*, pomyslím si v duchu.

„Pokud nejsou s vaším otcem.“

„Běžte do hajzlu, Johne.“ Nervózně mrknu na hodinky. „Walker by měl být s Caitlin co nevidět hotový. Je tam už delší dobu než já.“

„Možná je v porovnání s vámi hovornější. Nahrává Dennis výslech na video?“

„Proč? Chcete kopii?“

Jako bychom to přivolali, ozve se z výslechové místnosti zvuk odsouvajících se židlí. Kaiser vytáhne mobil a odešle krátkou textovou zprávu.

„Jordan čeká před budovou,“ oznámí mi. „Napadlo ji, že se zastaví pro případ, že by Caitlin byla rozrušená. Myslíte, že by Caitlin její přítomnost pomohla?“

Jordan Glassová je Kaiserova žena. Slavná válečná fotografka mé generace, jež v mládí byla jedním z Caitlininých idolů. Nyní se řízením osudu či náhody spolu obě ženy setkaly a ocitly se přímo uprostřed příběhu podobného těm, jejichž sledování je jejich životem. Právě Jordan dnes večer Caitlin přesvědčila, aby federálům předala kopie záložních materiálů Henryho Sextona a vyhnula se tím federální obsílce – aspoň to tak Caitlin tvrdila.

„Nejspíš ano,“ odvětim, zatímco myšlenkami jsem už zpátky u zítřejšího protidrogového zátahu.

Dveře výslechové místnosti se prudce otevřou a Caitlin vyjde ven. Obličej má pořád ještě umazaný od popela. Za ní vidím Walkera Dennise, jak vypíná videokameru použitou k zaznamenání naší předem připravené šarády.

„Proboha,“ hlesne Jordan Glassová, když se vynoří zpoza rohu a zahlédne Caitlin. „Myslím, že nejdřív bychom měly zaměřit do koupelny.“

„To je v pohodě,“ opáčí Caitlin a ustaraně se na mě zadívá. „Co opravdu potřebuju, je dostat se do redakce. Stejně jako před hodinou.“

„Zavezu tě tam,“ nabídne se Jordan.

„Počkejte,“ vloží se do toho Kaiser a přistoupí ke Caitlin. „Nedoporučoval bych vám vracet se teď na druhý břeh řeky do Mississippi.“

„Proč ne?“ zajímá se a její oči se znovu obrací směrem ke mně.

* Pozn. překl.: *Národní úřad pro kontrolu obchodu s drogami.*

„Protože Royalova rodina už navštívila úřad šerifa v Adams County, aby na vás oba podala stížnost. Tvrdí, že jste zapříčinila, že Katy Royalová spolykala ty prášky, a že Penn obtěžoval jejich otce v Nemocnici svaté Kateřiny.“ Otočí se ke mně. „Nepochybně budou tvrdit, že jste šel do Royalova domu, abyste ho mohl dál šikanovat za zločin, který nespáchal.“

„A po cestě jsem zabil natchezského policajta?“ nadhodím.

„Že jim přeju hodně štěstí,“ utrousí Caitlin. „Zítřejší vydání Examineru tuhle jejich iluzi definitivně rozmetá.“

„Tím jsem si jistý. Ale uvědomte si, že ať už o Brodym Royalovi otisknete ve vašich novinách cokoliv, jeho rodina vás téměř určitě zažaluje. I kdyby měli prohrát... Ta rodina má peněz na rozdávání.“

Caitlin máchne rukou, jako by chtěla rozplácnout otravného komára. „To ovšem pořád nevysvětluje, proč bych se neměla vracet do Mississippi.“

„Jde o šerifa Billyho Byrda,“ vyslovím monotónně jméno jednoho ze tří mužů, kteří mají na svědomí trestní stíhání mého otce. „A o Shada Johnsona. Nemám pravdu?“

Kaiser přikývne. „Pochybuju, že by si šerif Byrd nechal ujít příležitost vás pronásledovat. Měli byste se raději přesunout do motelu, kde přebývají moji agenti. Budete tam mít mnohem větší klid, než kdybyste se snažili pracovat v Natchezu. Caitlin, můžete si tam svolat své zaměstnance a uspořádat poradou.“

„Ani mě nehne,“ odsekne Caitlin. „Jestli mě Billy Byrd zatkne, rozmáznu to na titulní straně svých novin a pak ho zažaluju – otcovi právníci se toho jistě rádi ujmou. Po tomhle Billy touží?“

Zdá se, že Kaisera její rozhořčení nijak zvláště nepřekvapuje.

Caitlin se obrátí k Jordan. „Pořád platí tvá nabídka, že mě hodíš přes řeku? Moji lidé čekají.“

„Ovšem,“ přitaká Jordan, aniž by pohledem byl jen zavadila o svého manžela.

Kaiser si rezignovaně povzdechne. „Nechám vás sledovat svým týmem, pro všechny případy. Pokud se chcete podílet na zítřejších člancích, doporučuju vám nenápadně proklouznout do budovy Examineru. Jinak nejspíš strávíte zbytek noci ve výslechové místnosti, jako je tahle – jenom mnohem méně přívětivé.“

„Mělo by mi zvonit v uších?“ zajímá se šerif Dennis, když se svým stetoskem na hlavě vkročí do chodby.

„Vůbec ne,“ ujistí ho Kaiser. „Jak to šlo, šerife? Zaznamenal jste řádně vše o událostech dnešní noci?“

„V živých barvách.“

Caitlin se se mnou pokouší spojit pohledem, já však nemám v úmyslu snažit se jí před Kaiserem cokoliv naznačovat. Zkušený znalec lidského chování nás tiše pozoruje a zpracovává neverbální signály způsobem, jenž se naprosto vymyká mému chápání. Vypadá to, jako by se právě chystal na

něco zeptat, když vtom mu cinkne mobil. Mrkne na zprávu a zvedne oči. Jeho obličejové svaly jsou přitom napjatější než kdy dřív.

„Co se děje?“ nadhodím.

„Právě dorazil hlídkový vůz státní policie. A v něm náš přítel Alphonse Ozan.“

„To ne,“ šeptne Caitlin. „Nemůžu si dovolit, aby mě ten zmetek po zbytek noci vyslychal. Musím se pustit do nejdůležitější reportáže své kariéry.“ Koukne na šerifa Dennise. „Nemohla bych se vyplížit zadem nebo tak?“

„V žádném případě,“ namítne Kaiser. „Zkusíte to a okamžitě tu budeme mít další policejní výzvu – tentokrát se však nebude týkat doktora Cage, ale vás.“

Z přední části budovy šerifova úřadu k nám doléhá zlověstné dunění podpatků vysokých bot.

„A co teda máte v plánu?“ ptám se Kaisera. „Chcete se stáhnout stejně jako v nemocnici? Pokud ano, řekněte to raději rovnou, abychom mohli využít poslední šanci k útěku. Víte přece, že Ozan je Forrestův člověk.“

Než Kaiser stačí odpovědět, vynoří se zpoza rohu svalnatý muž s černými očima a kůží barvy mědi. Na sobě má uniformu státní policie a na nohou nablýskané holínky. Alphonse Ozan, louisianský míšenec, v jehož žilách koluje indiánská krev, působí skoro až děsivě, což ovšem nemá nic společného s jeho původem, nýbrž spíš s jeho zjevnými psychopatickými sklony. Dokráčí chodbou až k malému stolku a cvrnkne do jedné z červených koulí zdobících umělý vánoční stromček.

„Ale, ale,“ pronese a rozjařeně se rozhlédne kolem sebe. „U jezera uhořeli čtyři muži, další byli pravděpodobně zastřeleni a tady se všichni baví na vánočním večírku.“

Šerif Dennis si stáhne klobouk přes oči a provrtá Ozana přísným pohledem. „Co pro vás můžu udělat, kapitáne?“

Ozan se zatváří, jako by si Dennise právě všiml. „Vy? Nic. Celý okrsek se vám rozpadá před očima a vy to, zdá se, nejste schopni zastavit. Přišel jsem, abych vám oficiálně oznámil, že od tohoto okamžiku se vyšetřování všech trestných činů, k nimž v tomhle okrsku za poslední tři dny došlo, ujímá státní policie. Chci, abyste mi do patnácti minut připravil do krabic všechny potřebné složky a dokumenty.“

8. KAPITOLA

Přestože tvář Walkera Dennise vystřídala od chvíle, kdy kapitán Ozan prohlásil, že přebírá veškeré vyšetřování, asi šest různých barev – od růžové až po temně nachovou –, svůj hlas má šerif víceméně pod kontrolou.

„Zdá se, že tu máme nějaké nejasnosti v jurisdikci, kapitáne. Jde o zločiny, které se udály v mém okrsku, a já mám k dispozici lidi i prostředky na to, abych je vyšetřil. Což ostatně taky právě dělám. Nepotřebujeme pomoc. Od státní policie ani od FBI.“

Ozanovy úzké rty se roztáhnou v posměšném úšklebku. „Šerife, svůj odznak nosíte pouhých šest týdnů, a je to vidět. Vaše zdroje vzbuzují tak akorát lítost. Nemáte šanci si s nimi poradit. Měl jste nás zavolat hned, jak jste se dozvěděl, co se u Brodyho Royala stalo.“

John Kaiser si odkašle a obrátí se k Ozanovi. „A co myslíte, že se tam stalo, kapitáne?“

Ozan – povzbuzený tím, jak se mu před pár hodinami podařilo Kaisera zastrašit – se samolibě zašklebí. „No, tak se na to podívejme, agente Kaisere. U příjezdové cesty pana Royala se našlo tělo jednoho z členů jeho ochranky s podříznutým hrdlem. Dále tu máme postaršího Afroameričana, který leží zastřelený před domem. Hasiči právě z trosek vytáhli další dvě těla – jedno s rozsáhlým střelným poraněním, zřejmě brokovnicí. A pak tu máme sklep, v němž se podle všeho nacházejí ostatky tří lidí – jedním z nich by mohl být Brody Royal. Na provedení identifikace je požářiště ještě pořád příliš žhavé. Každopádně ať to vezmete z kterékoliv strany, jedná se o mnohonásobnou vraždu a tady Barney Fife nemá dostatek zkušeností ani prostředků na to, aby ji řádně vyšetřil.“

Kaiser zmrazí šerifa Dennise pronikavým pohledem, aby mu zabránil udělat něco, co by ho mohlo stát místo. „Kapitáne, co vás opravňuje k převzetí jurisdikce šerifa Dennise?“

Ozan se nevěřícně uchechtne, zahákne si palce za kalhoty a otočí se ke Kaiserovi. „Domníval jsem se, že tohle jsme si už vyjasnili. Trestný čin vraždy spadá do jurisdikce státu, a tím to hasne. Nerozporoval jste to v nemocnici, takže bych očekával, že nebudete mít tu drzost ani teď.“

K mému úžasu zůstává Kaiserova tvář naprosto klidná. Dokonce se mi zdá, že v jeho očích vidím náznaky blížícího se uspokojení.

„Obávám se, že proti vašemu tvrzení budu muset vznést námitku, kapitáne,“ podotkne vzápětí s lehkým politováním v hlase.

Ozan odkloní hlavu a zamžourá. „Jakou námitku? Vy hoši od federálů nemáte v případě vraždy žádné pravomoci, ledaže by si vás přizvaly místní orgány. A i tak byste měli pouze poradní funkci. To my určujeme, kdo přijde na místo činu a kdo z něj naopak odejde. My zajišťujeme veškeré důkazy. My provádíme zatčení. Mimochodem, když už jsme u toho, s okamžitou platností zadržuji starostu Cage a jeho přítelkyni, abych je mohl vyslechnout. Vyslechnout jakožto podezřelé.“

„Cože?“ vykřikne Caitlin a zrudne.

Kaiser zvedne ruku, aby ji zarazil.

„Pro začátek použiju jednu ze šerifových místností,“ dodá Ozan, „ale pokud to bude nutné, nechám je převést do Baton Rouge.“

Všichni, kdo jsme na chodbě, sledujeme Kaisera a dumáme nad tím, jestli bude pokračovat ve své roli padavky, již přijal v nemocnici Mercy. Agent stiskne rty, jako by zvažoval Ozanovy argumenty, potom přistoupí těsně k němu a autoritativně – jako armádní důstojník hovořící se svým podřízeným – spustí.

„Za běžných okolností byste měl pravdu, kapitáne. Nicméně jak vám již dnes večer sdělila slečna Mastersová, vražda Henryho Sextona byla zločinem z nenávisti. Tento případ tak automaticky spadá do jurisdikce FBI. Pokud jde o starostu Cage a slečnu Mastersovou, stali se dnes v noci oběťmi únosu a pokusu o vraždu. Jejich únos iniciovali Brody Royal a Randall Regan. Zatímco je drželi v zajetí, starosta Cage a slečna Mastersová vyslechli, jak se Royal doznal ke svému spojení s Dvojitými orly, jehož počátky sahají až do roku 1964. Rovněž byli svědky toho, jak pan Royal zavraždil toho černého muže, o němž jste se zmínil. Jmenoval se Marshall Johnston, lidé ho však znali spíš pod přezdívkou ‚Sleepy‘.“

Zatímco Ozan jen mrká nad záplavou podrobností, jež se hrnou z Kaisarových úst, agent FBI stále nepřestává: „Možná to ještě nevíte, ale Dvojití orli byli podle článku osm USA PATRIOT Actu označeni za domácí teroristickou organizaci. V souladu s ustanoveními tohoto zákona FBI převzala plnou kontrolu nad veškerým vyšetřováním souvisejícím s touto skupinou. Což zcela jednoznačně zahrnuje i události z dnešní noci. Royalův dům u jezera Concordia je teď místem činu spadajícím do federální jurisdikce. Pokud byste se rozhodl do našeho vyšetřování nějak zasahovat, budete čelit tvrdým kárným opatřením. Pro začátek to bude okamžité uvěznění v mnou vybraném zařízení – bez soudního procesu, samozřejmě. Momentálně přemýšlím o Fort Leavenworthu v Kansasu.“

Ačkoliv Ozan, jehož tvář už stačila nabrat tmavší barvu než ta šerifova, prská vzteky, Kaiser ho dál neúprosně drtí.

„Kromě toho článek osm Patriot Actu requalifikoval únos mající souvislost s terorismem rovněž na teroristický čin. Což znamená, že FBI se ujme

i tohoto vyšetřování. Také by vás mohlo zajímat, že součástí Zákona o reformě zpravodajských služeb a prevenci terorismu z loňského roku jsou i mimořádná antimetamfetaminová opatření – a tato budou důrazně uplatňována proti všem Dvojitym orlům, jejich rodinám i zločinným spiklencům.“

Ozanova tvář začíná pro změnu blednout.

„Článek pět Patriot Actu,“ pokračuje Kaiser, „stanoví patnáctiletý trest odnětí svobody pro každého veřejného činitele usvědčeného z braní úplatků. Osobní majetek každého takového provinilce může být zabaven. V souvislosti s tím si velící agent FBI v New Orleansu od státní policie vyžádal záznamy veškeré telefonní i vysílačkové komunikace uskutečněné vámi a Forrestem Knoxem, jakož i kompletní počítačové a osobní dokumenty vás dvou. Budou mi doručeny do zítřejší čtvrté hodiny odpolední.“ Záměrně se podívá na hodinky. „Opravuji, do dnešní čtvrté hodiny odpolední. I když nejsem ze zákona povinen vám toto sdělovat, byl bych rád, kdybyste tuto informaci při nejbližší příležitosti předal svému šéfovi.“ Na pár sekund se významně odmlčí. „Tak, teď už je snad všem jasné, jak se věci mají.“

Ozan chvíli vyjeveně zírá jako otřesený boxer, pak sklapne pusou a začne se chystat k boji. V poslední vteřině však jeho soudnost zvítězí nad hormony a on se omezí jen na tiché zavrčení. „Tímhle to nekončí, Jacku. Tohle je otázka práv států.“

Jeho slova Kaisera doopravdy pobaví. „Ohledně práv států jste vy hoši od státní policie měli s Washingtonem vážný spor naposledy v roce 1861. A nedopadlo to pro vás příliš dobře. Nicméně pokud chcete tlačit na pilu, bude nám potěšení se připojit.“

Ozan pomalu přejede očima po ostatních a poté se znovu zaměří na muže z FBI. „Víte co, machýrku? Poslední, co byste chtěl, je udělat z toho osobní záležitost. Obzvlášť když žijete v New Orleansu. To je náš rajón.“

Kaiser na mě letmo pohlédne. „Starosto Cagei, slyšel jste, jak kapitán Ozan právě vyhrožoval zvláštnímu agentovi FBI?“

„Slyšel.“

„A dosvědčíte tuto skutečnost u soudu?“

„Samozřejmě.“

„Děkuji. Kapitáne, radím vám, abyste využil příležitost a odešel dřív, než budu muset šerifa požádat, aby vás zatknul.“

Ozan, jenž obrat, který situace nabrala, zjevně nečekal, znechuceně zavrtí hlavou. Pak se otočí na podpatku a bez jakéhokoliv dalšího slova odkráčí.

„No já se snad picnu!“ žasne šerif Dennis. „Klepal se jak nadrženej ratlík. Něco takovýho jsem ještě neviděl. A že tuhle práci dělám už pěknou řádku let.“

Jordan Glassová propukne v hlasitý smích. Je zjevně šťastná, že se její manžel konečně zbavil své přehnané sebekontroly.

Kaiser se obrátí k Dennisovi se sarkastickým úsměvem na rtech. „Bylo

načase poslat Forrestu Knoxovi jasnou zprávu. A už jsem měl dost toho Ozanova trapného náckovského jednání.“

„Vážně si váš velící agent vyžádal záznamy veškeré Knoxovy a Ozanovy komunikace?“

„Ještě ne. Ale chtěl jsem, aby Ozan věřil, že ano. Každopádně po událostech z dnešní noci ty záznamy určitě dostaneme. Zemřelo příliš mnoho lidí. A chtěl jsem, aby Knox věděl, že vím, co je zač. Možná mu to zabrání v zabítí někoho dalšího.“

Kaiser přistoupí k Walkeru Dennisovi a poplácá ho po rameni.

„Šerife, těším se na naši spolupráci na Royalově případu a jsem si jistý, že i nadále můžu z vaší strany počítat se stejnou vstřícností, jakou jste nám prokazoval dosud. Na oplátku vám můžu slíbit plnou podporu FBI, pokud by vyvstaly jakékoliv problémy s vašimi kamarády od státní policie.“

Šerif Kaiserovi uctivě zasalutuje. „Vážím si toho, pane Kaisere. A rád vás pozvu na drink, jakmile se nám k tomu naskytne příležitost.“

„Bude mi potěšením.“

Kaiser si počíná stejně mazaně jako zkušený prodejce ojetin. Vycítil, že mezi mnou a Walkerem Dennisem existuje jakési spojenectví, a domnívá se, že v nadšení z toho, jak to přede všemi natřel Ozanovi, by mu Dennis mohl naše tajemství svěřit. Jediný pohled do šerifových očí mi prozradí, že Kaiserovy instinkty jsou naprosto přesné. Walker se na mě dokonce tázavě zadívá, jako by mě žádal o svolení. Nejspíš přemýšlí nad tím, že s Kaiserovou podporou by naše razie proti Knoxovým mohla být výrazně tvrdší.

Než se Walker stačí rozpovídat, nadnesu: „Právě jsem říkal Johnovi, že by měl co nejrázněji a nejrychleji zasáhnout proti Dvojitým orlům kvůli jejich kšeftům s pervitinem. Využít jejich momentálního rozhození. Třeba by se nám některého z nich podařilo přimět, aby se k Forrestovi obrátil zády. Představa, že člověk zemře ve věznici Angola stářím, nebo možná ještě hůř, nemůže být pro nikoho příliš lákavá.“

Kaiser se ke mně prudce otočí. Jeho pohled je přitom plný frustrace. „To už jsme snad probrali, Penne. Vzdejte to, ano? Nemá to smysl.“

Caitlin s Jordan ztuhnou a těkají očima mezi mnou a Kaiserem.

„Pokud jde o zachování mlčenlivosti, jsou Dvojití orlí zaťatější než mafie,“ pokračuje Kaiser se zrakem upřeným k šerifu Dennisovi. „Jsou jako islámští fundamentalisté.“

„Všichni takoví být nemůžou,“ pronesu vyrovnaně. „Rozhodně ne ti v ulicích.“

„Pouliční flákači nebudou mít ani ponětí o Forrestovi. Všechno je přísně rozškátulkované.“

„Někdo na ulici by mohl vědět o Dvojitých orlech.“

Kaiser se opětovně obrátí ke mně. „No a co? Žádný z Dvojitých orlů nepromluví, ani kdyby ho to mělo zachránit před pobyttem ve vězení.“

„Glenn Morehouse to udělal.“